

HUMANITIES INSTITUTE
Feruza Shermatova-Omerani, Ph.D.

ERİKA KLAUS'UN KADERINE ON ÜÇ ADIM / UNUTULMUS HUDUT KAPISI (2010)
THIRTEEN STEPS TOWARDS THE FATE OF ERIKA KLAUS / THE FORGOTTEN OUTPOST
PNUTULMIS HUDUT ZABYTAYA ZASTAVA / ILI TRINADTSAT SHAGOV ERIKI KLAUS
Kazat Akmatov (1941–2015)

Kaynaklar:

Akmatov, K. (2010). *Zabytaya zastava, ili trinadtsat shagov Eriki Klaus* [The Forgotten Outpost, or Thirteen Steps of Erika Klaus; Novella]. *Druzhba Narodov*, (7). <https://magazines.gorky.media/druzhba/2010/7/zabytaya-zastava-ili-trinadczat-shagov-eriki-klaus.html>

Akmatov, K. (2013). *Thirteen steps towards the fate of Erika Klaus*. Hertfordshire Press & Silk Road Media. <https://www.amazon.com/-/he/Kazat-Akmatov/dp/0957480768>
ISBN 978-0-9574807-6-1

GENEL BILGI

Yazar Kazat Akmatov, 23 Aralık 1941'de Kırgızistan'ın Issık Göl bölgesindeki Bosteri köyünde doğmuş, uzun süren bir hastalığın ardından 14 Eylül 2015'te hayatını kaybetmiştir.

1966 yılında Moskova'da, Komsomol Merkez Komitesi'ne bağlı Yüksek Komsomol Okulu'ndan, 1967 yılında ise Kırgız Devlet Üniversitesi Kırgız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olmuştur. Meslek hayatına 1954 yılında Issık Göl ilçesindeki bir at yetiştirme devlet işletmesinde işçi olarak başlamıştır. 1960'lardan itibaren Komsomol faaliyetlerinde yer almıştır.

1972'de *Kırgızistan* yayınevinin editör kadrosuna girmiş, daha sonra baş editör yardımcısı olarak görev yapmıştır. 1974–1983 yılları arasında Kırgızistan Komünist Partisi içinde çeşitli görevlerde bulunmuştur. 1983–1986 yılları arasında Kırgızistan Devlet Televizyon ve Radyo Komitesi'nde kıdemli editör olarak çalışmıştır. 1986–1990 yılları arasında Kırgız Yazarlar Birliği Yönetim Kurulu sekreteri olmuştur.

1990 yılında, ülkenin modern siyasi sisteminin oluşumunda etkili olan ve A. Akayev'in iktidara gelişinde önemli rol oynayan Kırgız Demokratik Hareketi'nin kurucularından biri ve ilk başkanı olmuştur. 1990–1995 yılları arasında Kırgız Cumhuriyeti Parlamentosu milletvekili olarak görev yapmıştır.

İlk öykü kitabı *Boz Ulan (Genç Adam)* 1974 yılında yayımlanmıştır. Ayrıca *Yiyk Jurt (Kutsal Yurt)*, *Mezgil (Zaman)*, *Munabiya (Münabiya)* ve *Güne Dönen Yıllar* gibi roman, öykü ve hikâye kitaplarının yazarıdır. Eserlerinin bir kısmı sahneye uyarlanmıştır. Bunlar arasında *Ajraşuu*, J. Kulmambetov ile birlikte yazdığı *Munabiya* ve *Avariya (Kaza)* yer almaktadır.

2013 yılında, orijinali Rusça yazılan *Erika Klaus'un Kaderine Doğru On Üç Adım* adlı eseri Londra'da İngilizce olarak yayımlanmıştır. Son romanı *Arhat* (2006), Kırgızistan Toktogul Devlet Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır. *Munabiya* adlı eseri Kırgız sinemasına uyarlanmıştır.

Kazat Akmatov; Manas-1000 Jübile Madalyası, Toktogul Devlet Ödülü ve SSCB Nikolay Ostrovski Edebiyat Ödülü'ne layık görülmüştür. Kırgızistan'ın "Halk Yazarı" unvanına sahip olup, Kırgız demokrasisinin kurucularından biri olarak kabul edilmektedir.

Eser Novella, 2010 yılında Moskova'da Druzhba Narodov dergisinin 7. sayısında *Unutulmuş Karakol ya da Erika Klaus'un On Üç Adımı (Zabytaya zastava, ili trinadtsat shagov Eriki Klaus)* başlığıyla Rusça yayımlandı.

Novella, Elizabeth Adams tarafından "Erika Klaus'un Kaderine Doğru On Üç Adım" (Thirteen Steps towards the Fate of Erika Klaus) başlığıyla İngilizceye çevrildi ve 2013 yılında Hertfordshire Press yayınevi tarafından basıldı.

2022 yılında ise Markabay Aamatov tarafından Kırgızcaya çevrilerek *Ala-Too* edebiyat dergisinde yayımlanmıştır. Bu novella; toplumsal gerçekçiliği, psikolojik ve suç dramıyla birleştiren, bunun yanı sıra siyasi gerilim ile ahlaki çöküş trajedisinden izler taşıyan post-Sovyet yeni gerçekçi türün bir örneğidir.

Arka Plan Hikâye, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Kırgızistan'da, uzak bir sınır köyünde geçmektedir. 1991'de bağımsızlığın kazanılmasının ardından Orta Asya'daki birçok sınır bölgesi siyasi istikrarsızlık, zayıf yönetim, yolsuzluk ve ekonomik zorluklarla karşı karşıya kalmıştır. Bu tür izole bölgelerde, merkezî denetimin sınırlı olması nedeniyle yerel askerî ya da sınır görevlileri çoğu zaman denetimsiz bir güç kullanabilmiştir.

Novella, Rusya'nın artık Kırgızistan sınırlarından resmî olarak sorumlu olmamasına rağmen, Ruslar tarafından yönetilen gayriresmî bir sınır karakolunu betimleyerek bu post-Sovyet gerçekliği yansıtır. Bu durum, belirsiz egemenlik anlayışı üzerinden süregelen emperyal etkinin bir simgesi olarak sunulur.

Albay Bronza, Sovyet askerî kültürüyle şekillenmiş otoriter bir liderliği temsil eder; katı, gizemli ve cezalandırıcı bir karakterdir. Gizli sığınağı ve kaçakçılık ağı, istikrarsız sınır bölgelerinde örgütlü suçların, insan ticaretinin ve yasa dışı faaliyetlerin nasıl geliştiğini gözler önüne serer.

Zorlu dağlık coğrafya, yalnızlık ve kapatılmışlık duygusunu güçlendirirken kartallar özgürlüğün simgesi olarak öne çıkar. Kültürel açıdan ise eser, Kırgız gelenekleri ile Batılı değerler arasındaki gerilimi ele alır; bu gerilim, eğitim ve insan haklarını savunan bir gönüllü olarak Erika karakteri üzerinden yansıtılır.

KİŞİLER

Erika – Chet köyüne İngilizce öğretmek için gelen genç Norveçli gönüllü.

Albay Bronza (Kagan) – Korku ve şiddetle hükmeden, gayriresmî sınır karakolunun zalim komutanı.

Soyuzbek Chabanov – Bronza'nın kontrolü altında hayatta kalma, yolsuzluk ve sorumluluk arasındaki dengeyi sağlamaya çalışan okul müdürü.

Sovetbek – Afgan savaşı nedeniyle travma yaşayan ve korku ile vicdan arasında kıvrılan eski asker.

Stalbek – Haksızlığa karşı durma cesaretini yavaş yavaş bulan genç polis memuru.

Samara Orunbaeva – Ailesini korumaya çalışan temkinli müdür yardımcısı.

ÖZET

Erika, genç bir Norveçli gönüllü olarak, ailesinin tüm uyarılarını görmezden gelip İngilizce öğretmek için Kırgızistan'daki uzak sınır köyü Çet'e gider. Hayal ettiği güneşli ve sıcak diyar yerine, korkunun hüküm sürdüğü sert bir dağ vadisiyle karşılaşır. Köy, halk arasında "Kağan" olarak bilinen Albay Bronza'nın gölgesi altında yaşamaktadır. Rusların kontrolündeki sınır karakolunun başındaki bu adam, resmîyette güvenliği sağlamakla görevli olsa da, gerçekte bir diktatör gibi davranır; kaçakçılık ağlarını yönetir, rüşvet alır ve suç faaliyetlerini genişletmek için gizlice yer altı sığınağı inşa eder. Rus sınır birlikleri, 1999 yılına kadar Kırgızistan sınırlarını korumuş, bu tarihten sonra ülke sınırların kontrolünü tamamen devralmıştır.

Köye varır varmaz Erika'nın pasaportuna el konulur ve sorguya çağırılır. Okul aniden kapatılır. Müdür yardımcısı Samara Orunbayeva ve oğlu, Afgan savaşı gazisi sorunlu Sovetbek dahil olmak üzere köylüler, ona hiçbir şeye karışmaması gerektiğini söyler. Herkes sınır karakolu için muhbirlik yapmaya zorlanmaktadır. İlkelerinden taviz vermeyi reddeden Erika kısa sürede hedef haline gelir.

Bronza'nın paranoyası arttıkça zulmü de artar. Mülteciler tutuklanır, mahkûmlar işkence görür, genç kadınlar ise yabancı alıcılara satılmak üzere sahte bir "güzellik yarışması" aracılığıyla insan ticaretine sürüklenir. Sovetbek'in Bronza ile çatışmaya sürüklenmesi üzerine tutuklanıp gözaltında dövülerek öldürülmesi, köyü derinden sarsar; ancak bu olay, sessizliği daha da derinleştirir.

Erika, devlet güvenliğini tehdit etmekle suçlanarak hapse atılır. İnsan tacirlerine satılmaktan son anda kurtulur. Ona yardım etmeye cesaret eden tek kişi, hizmet ettiği yozlaşmış sistemi sorgulamaya başlayan genç polis Stalbek'tir. Kariyerini ve hayatını riske atarak Erika'nın pasaportunu geri alır ve kaçmasını sağlar.

Ancak havaalanında Erika yeniden yakalanır ve sınır yetkilileri tarafından geri götürülür. Olanları fark eden Stalbek, son bir çaresiz kararla sınır karakoluna geri dönüp herkesi dehşete sürükleyen güçle yüzleşmeye karar verir.

OLAYLAR

Çet Köyüne Varış Erika, Norveç'ten genç bir kadın olarak, arkadaşlarının ve ailesinin tüm uyarılarına rağmen İngilizce öğretmek için Kırgızistan'daki sınır köyü Çet'e doğru yola çıkar. Bişkek'teki tozlu bir pazarda ilerlerken, etrafını kavun ve karpuz kokuları sarar; rüzgâr tozu havaya kaldırmaktadır. Sürücü genç bir adamdır ve Erika'ya pek ilgi göstermez. Barış Gönüllüsü bir öğretmeni ve okul kitaplarını almakla görevlendirilmiştir. Eski araba rüzgârda sarsılarak engebeli ve kıvrımlı yolda sessizce ilerler.

Dağlar Arasından Çet Köyüne Erika, sınır köyü Çet'e giderken yüksek dağların arasından geçer. Kayalar yolun üzerinde asılı duruyormuş gibi görünür ve her an düşeceklerinden korkar. Sürücü Sovetbek, kayaların sık sık düşmediğini, yalnızca ara sıra taşların yuvarlandığını söyler. Dağlardaki yaşamı ve kendi halkını dürüst bir şekilde anlatır. Yolda sohbet ederler. Erika, bu vahşi güzellik ve tehlike karşısında şaşkına döner. Sovetbek, yol karanlık bir dağ geçidine girdiğinde sessizleşir. Gece çöker ve vadinin daha derinlerine ilerlerken farları yakar.

Güneşin İki Saati "Demek tanıştınız," diye güler müdür yardımcısı Samara Orunbayeva. "Köpek kendi kapısında havlamaz." Hayvan postlarıyla dolu oturma odasında Erika, "Oslo'daki Yeşiller Partisi bunlar için dava açardı," diye düşünür. Sonra sorar: "Eşiniz mi avladı bunları?" "Dedelerimizden kaldı, ısınmak için," diye cevap verir ev sahibi. "Ben güneş için geldim. Kırgızistan güneşli değil mi?" "Doğru ama burada değil. Yazın güneş sadece iki saat görünür. Yanlış zamanda geldin. Bir de Albay Bronza var... Rus sınır karakolunun başı. O bizim otoritemiz ve sağlayıcımızdır. Sen, sevgili kızım, sadece çocuklara İngilizce öğret ve hiçbir şeye karışma. Sınır karakolu bir şey sorarsa doğruyu söyle. Kağan'ın dediği gibi: 'Hakikat dünyayı kurtarır.'" Dışarıda bir Moskviç araba durur. "Benim oğlum," der Orunbayeva, Bişkek'ten Erika'yı getiren sürücüyü işaret ederek.

Günlük Denetim Her zaman olduğu gibi, on bir ile bir arası, yerel halkın "Kagan" (hükümdar) lakabını taktığı sınır karakolu komutanı Albay Bronza günlük yürüyüşüne çıktı. Üzerinde kırmızı şortu, omzunda güçlü bir dürbünü vardı; ruh hali ise her zamanki gibi belirsizdi. En sevdiği köpeği Cerberus, tasmaıyla yanında gururla yürüyordu. Gün ışığının en dik olduğu bu iki saat boyunca, askerlerinin gece kazı yaparken yola düşürmüş olabileceği taze toprak izlerini denetledi. Şimdilik her yer temizdi. Kilitli kulübelerdeki bekçi köpekleri havlıyordu ama Cerberus onlara aldırış etmedi; albayın bu gözdesi ayrı bir yerde kalıyor ve özel besleniyordu. Bronza, patikanın sonunda askerlerin çıkan toprağı döküp üzerini çalı çırpıyla kapattığı derin bir uçurumun kenarında durdu. Hiçbir iz yoktu, sadece üst üste yığılmış dallar görünüyordu. Albay, sonuçtan memnun bir şekilde gözlerini kapattı.

Albayın Hırsları Albay, gizli yeraltı komuta merkezini inşa etmek için çıkarılan tüm toprağı bu uçurumun alıp almayacağı konusunda endişeliydi. Eğer toprak düzgünce gizlenmezse inşaat fark edilebilir ve tüm planları altüst olabilirdi. Bu sığınağı, yerel halkı kontrol altında tutacağı gizli üssü olarak hayal ediyordu. Kendi subaylarını ve askerlerini açgözlülük ve yozlaşmışlıkla suçluyor; yerel halkın ise sadece onlara imkan sağladığı için kendisine itaat ettiğine inanıyordu. Bir yandan viskisini yudumlayıp güneşte dinlenirken, diğer yandan kayalıkların üzerindeki kuşları izliyordu. Daha sonra yakındaki yerleşimi gözlemledi; orada basit bir hayat süren insanlara "güneşe tapanlar" diyerek kibir ve saygısızlıkla onlarla alay etti.

Terhis Edilmiş ve Unutulmuş Bir Karakol Albay, yakındaki Chet köyündeki yaşamı gözlemliyor, oradaki insanları tembel ve geri kalmış olarak nitelendirip "güneşe tapanlar" diyerek küçümsüyordu. Yerel gelenekleri öğrenmesi talimatı verilmiş olsa da, kendisini daima üstün görüyor ve sömürgeci bir tavır sergiliyordu; Rus sembollerini dayatırken aslında onlara rehberlik ettiğine inanıyordu. Aynı zamanda kendi askeri sisteminden koptuğunu hissediyordu. Birliğin dağıtılıp dağıtılmadığını sorguluyor, üst makamlarca unutulduğu sonucuna varıyordu. Buna rağmen, terk edilmiş olsa da Rusya'ya sadık kalarak karakoldaki görevine devam ediyordu.

Sığınak Çalışmaları Gecikti Güneş kayaların ardında battı ve Chet vadisindeki nehir karanlığa gömüldü. Zaman çok hızlı akıyordu. Albay, sığınak çalışmalarının gecikmesinden mutsuzdu ve askerleri tembellikle suçladı. Patika üzerindeki ıslak kil parçalarını görünce öfkelenildi. Viskisini içtikten sonra karakola döndü. Gece çalışan askerlerin at barınağına kilitlenmesini ve cezalandırılmasını emretti. Onlara "pislik" diye hitap

ediyor ve çok sert davranıyordu. Albay, bu askerlerin alkolikler ve uyuşturucu bağımlıları gibi cemiyetin en alt tabakası olduğuna inanıyordu. Gençliğinde kendisi de aşağılanmış, orduya katıldıktan sonra rütbe almıştı. Şimdi ise bu askerleri en ağır ve kirli işlerde kullanırken, bizzat ceza vermekten kaçınıyordu.

Okuldaki İlk Gün Chet okulunun özel takvimine göre, yoğun kar yağışı nedeniyle yaz ayları ders çalışma, kış ayları ise tatil zamanıydı. Erika'nın 8. sınıftaki ilk dersi, Kırgız mevsim takviminde "Çilde" denilen en sıcak 40 günlük dönemin yaşandığı 4 Haziran'daydı. Öğleden sonra Erika, müdür başyardımcısı Samara Orunbaeva ile okula gitti. Okul müdürü Soyuzbek Chabanov makamında onları bekliyordu. Erika'nın sınır karakoluna çağrıldığını ve buraları bilmediği için Orunbaeva'nın ona eşlik etmesi gerektiğini söyledi. Orunbaeva ders bittikten sonra gidebileceklerini söylese de müdür ısrarcıydı; zaten şüphe altında olduklarını, Erika'nın dersi bırakıp derhal karakola gitmesi gerektiğini belirtti.

Egregor Gizemli sınır karakolu karşısında kafası karışan Erika, üzerinde yıldız olan metal bir kapının ziline bastı. Bir asker onu bir odaya götürdü ve kısa süre sonra bir çavuş belirdi. "Biz de seni bekliyorduk," diyerek kıkırdadı çavuş. "Söyle bakalım güzelim, seni buraya ne getirdi?" Erika soğuk bir tavırla, "Sizin için gelmedim," dedi. "Okulda gönüllü öğretmenim." Çavuş, onun İngilizce öğretmenliği yapmasıyla dalga geçti: "Kim diyor bunu? İngiltere Kraliçesi mi?" Erika, "Egregor," diye yanıtladı. Çavuş şaşkınlıkla, "Kim? Ne Egor'u?!" diye sordu. Erika, "Modern dünyanın kolektif bilinci," diye açıkladı. Çavuşun gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu felsefi cevap karşısında pes ederek, "Şu anketi doldur yeter," dedi.

Alınan Pasaport Çavuş dışarı fırlarken son uyarısını yaptı: "Acele etme. Dürüst ol. Hepsini kontrol edeceğim!" Aynı asker Erika'yı dışarı çıkardı, eline bir kağıt tutuşturulmuştu. Arabada, dokunulmamış ders kitaplarının yanında Samara ve Sovetbek bekliyordu. Samara, elini Erika'nın omzuna koyarak "Seni tutacaklarını biliyorduk," diye fısıldadı. Erika yüzünü ellerinin arasına gömdü. Samara alçak sesle, "Sana dokundular mı?" diye sordu. Erika başını hayır anlamında salladı. "Pasaportumu aldılar." Samara, "Artık yeni düzen böyle kızım. Şimdi Kagan'ın kuralları geçerli. Hepimizin belgeleri onlarda," dedi. Erika öfkeyle sesini yükseltti: "Gidemeyecek miyim yani?" Samara cevap verdi: "Eğer izin verilerse... Gidersin."

Bahane Evde, güler yüzlü iki genç kız, Saykal ve Ayçürök, akşam yemeği hazırlıyordu. Erika gülerek, "Şimdi ben size İngilizce öğreteceğim, siz de bana Kırgızca," dedi. Ancak Samara Orunbaeva, o boş anket formu yüzünden endişeliydi; formun teslim tarihi Erika'nın ilk dersiyle çakışıyordu. Erika itiraz etti: "Hepsini bugün yazdım! Onlara amacımın çocuklara İngilizce öğretmek olduğunu söyledim. Ama sadece güldüler ve bunun bir 'bahane' olduğunu söylediler." Kafası karışmış bir halde sordu: "Sahi, 'bahane' ne demek?" Bahçeden çağrılan oğlu Sovetbek, her şeyi biliyormuşçasına iç çekti: "Yani sana inanmıyorlar demek. Seni sürekli buraya geri çağıracaklar. Senin asıl amacının başka bir şey olduğuna inanıyorlar."

Acı Bir Sabah Samara Orunbaeva, başına bir işlerin geleceğini hissetmişti. Gece boyunca dışarıda birileri dolaşmış, bahçedeki köpek durmadan havlamıştı. Kızlarıyla yatakta yatarken, zamanla uzaklaşan tuhaf sesler duymuştu. Sabah olduğunda, oğlu Sovetbek'i eski Moskviç arabasının içinde, kapıları ardına kadar açık halde sızmış, sırlısıklam sarhoş buldu. İki arkadaşı da deponun arkasında uyuyordu. Samara sadece acı bir şekilde iç çekebildi. "Bu çocuklar votka parasını nereden buldu?" diye düşünürken, köy muhtarı atıyla bahçeye girdi. Ona Sınır Karakolu'ndan çağrıldığını söyledi ve giderken karakoldaki "ikramiyesini" de alabileceğini ekledi.

Acı Pazarlıklar Eline geçen az miktardaki parayı düşünen Samara, "Bir ikramiye için çok erken değil mi?" diye huzursuzca sordu. Köy muhtarı sinsi bir gülümsemeyle, şu yabancı kadın Erika üzerinden iyi kâr edeceklerini söyleyip uzaklaştı. Deponun arkasında, gözü morarmış sarhoş bir adam uyandı. Arkadaşı bir şey bulup bulmadığını sordu. Adam "Hayır" dedi ve altın kartalı satmayı teklif etti. Sovetbek'in meyve bahçesinden geçip gittiler. Gözü moraran adam, kartalın onu az kalsın öldüreceğinden şikayet ediyordu; "Koskoca kaptan bile onu yakalamaya çalışırken yere serilir," dedi. Az ötede, yavrularını beslerken ağa yakalanmış anne kartal, kayalıklara doğru çaresizce bakıyordu.

Cenaze ve Kartal Pazarlığı Öğle saatlerinde, iki adam bir çuvalın içinde taşıdıkları altın kartalla sınır karakoluna geldi. Askerler tören düzenine geçmiş, bayraklar yarıya indirilmişti. Okul Müdürü Soyuzbek Chabanov ve Samara Orunbaeva da dahil olmak üzere öğretmenler ve öğrenciler kollarında siyah bantlarla oradaydı. Görev başında ölen genç bir asker için tabut dışarı çıkarılırken herkes sessizce izledi; bir subay

veda konuşması yaptı. Saygı atışının ardından tabut helikopterle götürüldü. Daha sonra Sovetbek'in arkadaşları bir yüzbaşıyla buluşup kartalı satmaya çalıştılar. Yüzbaşı paranın tamamını vermeyi reddetti, avans olarak onlara alkol verdi ve bir dahaki sefere "ot" (uyuşturucu) getirmelerini tembihledi.

Kapalı Okul ve Belirsizlik Bir hafta boyunca okul kapalı kaldı; çocuklar bütün gün köy meydanında futbol oynadılar. Kimse pek endişeli görünmüyordu ama Erika kendini boşlukta hissediyordu. Dersleri iptal edilmişti ve ne zaman başlayacağını kimse bilmiyordu. Odasına kapanıp ağlıyor, buraya geliş amacını ve karakolla yaşadığı sorunları düşünüyordu. Evde Samara Orunbaeva, oğlu Sovetbek ile tartışıyor; oğlu ise sessizliğini koruyordu. Daha sonra Sovetbek, gece konaklamaya ihtiyacı olan yolcular için eski küçük bir evi onarmaya başladı. Okul müdürünün tutuklandığına dair söylentiler yayıldı; oysa müdür, okulun boş odalarında yabancıların gecelemesine neden izin verdiğini açıklamak üzere karakoldaydı.

Bronza'nın Pençesinde Okul Müdürü Soyuzbek Chabanov, sık sık karakolun güçlü komutanı Bronza'yı görevden uzaklaştırmayı hayal ederdi. Ancak onsuz köyün hayatta kalamayacağını da biliyordu. Bronza, Kırgız hükümetiyle yaptığı anlaşmalar sayesinde konumunu sağlama almıştı ve bölgeyi bir kral gibi yönetiyordu. Bir gün Chabanov, Sovetbek ile Bronza'nın üzerlerindeki baskısı hakkında dikkatlice konuştu. İkisi de her an ihbar edilebileceklerini biliyordu. Sovetbek kimseye güvenmiyor ve temkinli cevaplar veriyordu. İnsanların sadece hayatta kalabilmek için birbirine ihanet etmek zorunda kaldığını hissediyorlardı. Daha sonra Chabanov, komşu ülkeden gelen ve uyuşturucu satıcısı olduklarından şüphelenilen mültecilerin okulda kalmasına izin verdiği için alıkonuldu ve Bronza ile yüzleşmeyi beklemeye başladı.

Hücredeki Müdür Müdür Soyuzbek Chabanov, mültecilerden bir miktar para almıştı; bu paranın büyük kısmını Bronza ile paylaşmayı, kalan az bir kısmını ise okul için saklamayı planlıyordu. Bronza'nın katı kuralları karakoldaki her şeyi kontrol ediyordu; mahkumlar bile yazılı talimatlara uymak zorundaydı. Bronza birçok eski belgeyi yaktırmış, yerlerine kendi düzenlemelerini koymuştu. Şimdi hücrede olan Chabanov, günlük küçük ihtiyaçlarla boğuşurken kendini tamamen güçsüz hissediyordu. Şikayet etmeyi düşündü ama Bronza'nın her şeyi "sınırı ve halkı korumak" adı altında haklı çıkaracağını biliyordu. Sonunda, ikinci kattaki Albay Bronza'nın makamına çağırıldı.

Chabanov ve Bronza'nın Yüzleşmesi Chabanov, Bronza'nın karşısına oturdu. Bronza'nın öfkesiyle nam saldı; bilinirdi, ama genelde kendini tutardı. Chabanov'a daha uzağa oturmasını emretti ve itaatsizliğinden dolayı onu aşağıladı. Başına bela açtığını söyleyip neden rahatsız ettiğini sordu. Chabanov, onun kadını Ainura'yı kendine aldığını söyledi. Bronza güldü, Chabanov'un karısıyla ve diğer kadınlarla alay edip onu acımasızca küçümsedi. Chabanov karşılık verdi; Bronza'nın zaten kendine ait bir haremi olduğunu söyledi. Bronza'nın yüzü ciddileşti. Gergin konuşma, Chabanov'a para paketini vermesini ve çıkıp gitmesini emretmesiyle son buldu.

Bronza ve Chabanov'un Anlaşması Chabanov parayı vereceğini söyledi ancak kiracıların gidip özel evlerde yaşayabileceği uyarısında bulundu. Bronza öfkeyle özel mülk sahiplerinin daha dürüst olduğunu söyledi ve ufak tefek miktarları değil, paranın tamamını istedi. Chabanov tereddüt ettikten sonra içi toz esrarla dolu uzun plastik bir paketi Bronza'ya uzattı. Bronza bir kez daha ne kadar alındığını sordu. Chabanov odadan çıkarken Bronza'nın aslında kızgın olmadığını hissetti; ama o sessizlik, sözlerden çok daha fazla korkutmuştu onu. Daha sonra Sovetbek, bir günlük çoban nöbetine çıktı. Pazar sabahıydı; vadi durgun ve serindi, çimenlerin üzerinde çiy taneleri parlıyordu.

Sürüyle Geçen Bir Sabah Erika, Samara Orunbaeva'ya gidip hayvanları gütmeye gideceğini söyledi. Samara, oğlunun pek işi olmadığını söyledi. Bunun üzerine Erika keçileri izlemeye karar verdi. Sovetbek geniş kenarlı hasır bir şapka takmış, koyunların arkasından yürüyordu. Sürünün önünde ise iki beyaz keçi vardı. Erika yanına gidip hayatında ilk kez çobanlık yapmayı denemek istediğini söyledi. Sovetbek gülümseyerek kabul etti. Erika'nın sandaletleri sabah çiyinde ıslandı, otlar ve dikenler ayaklarını kaşıdırdı. Bunun üzerine Sovetbek onu kuru bir patıkaya çıkardı. Doğa ve hayvanlar üzerine konuştular. Sovetbek, keçilerin daha iyi otun nerede olduğunu bildiğini anlattı. Güneş yükseldikçe sürü dağlara doğru ilerlemeye başladı.

Gün Işığı ve Sohbet Güneş doğudaki dağların ardından yükselirken Erika, çıplak güneşlenip güneşlenemeyeceğini sordu. Sovetbek ortamın tamamen serbest olduğunu söyleyip bir kenara çekildi.

Erika güneşin altına uzandı; güneş kaybolunca da yeniden giyindi. Az sonra Sovetbek'in az ileride dinlendiğini fark etti; üstü çıplaktı ve teni güneşten yanmıştı. Erika ona sevişmekle ilgili tuhaf bir soru sordu ama hemen ardından özür dileyip onu gücendirmek istemediğini söyledi. Sovetbek sakın bir şekilde bu konunun Kırgız kültüründe tabu olduğunu, ancak Batı'dan gelen her şeyin buraya da ulaştığını söyledi: müzik, kulüpler, internet, hatta uyuşturucu. Kendisinin eski bir Afgan savaşı gazisi olduğunu ve şiddetin her türlüşünü gördüğünü anlattı. İnsanların giderek zalimleştğine ve açgözleştğine, artık fidye için hayvan çaldıklarına inanıyordu.

Sınırdaki Kontrol, Yolsuzluk ve Güç İstismarı Bronza sınır kontrol noktalarının üzerinden helikopterle geçti; aşağıda arabalar, hayvanlar ve insan seli vardı. Bazı noktalarda uyuşturucu, silah ve insan kaçakçılığı kontrolü yapıyordu ama tüm denetimler onun güvendiği adamlarının elindeydi ve para onlar tarafından toplanıyordu. Güzergahları korumak için silahlı gruplar ve keskin nişancılar görevlendirmişti; askerleri gerektiğinde çetelerle çatışmaya giriyordu. Sadakat ve ihbar karşılığında ödüller ve para dağıtılıyordu. Daha sonra Bronza gizlice nehir boyunca yürüyüp göçmen işçileri ve kaçakçılık şüphelilerini izledi. Oradaki kadınlara ve on iki yaşlarındaki küçük bir oğlan çocuğuna uygunsuz bir arzuyla bakarak gücünü nasıl kötüye kullandığını bir kez daha gösterdi.

Sınırdaki Güç, Şiddet ve Saplantı Bronza sınır hattına yakın bir yerde durdu ve dürbünüyle kontrol noktalarını izledi. Gecikmeler gördü ve muhafızlar arasında yolsuzlukla rüşvetin döndüğünden şüphelendi. Tüm noktaları kontrol ettikten sonra, dağlara doğru bir yılan yuvasının yakınına gitti. Kendini halsiz ve hasta hisseden Bronza, yaşlı bir Kırgız avcının öğüdünü hatırlayıp bir dağ koyunu vurdu ve gücünü geri kazanacağına inanarak onun kanını içti. Daha sonra konyasını yudumlarken aklına yine dağda gördüğü oğlan çocuğu geldi. Çocuğu karakola getirip adam gibi temizlemeyi, giydirmeyi planladı.

Masum Çocuğun Ölümü Bronza çocuğu bir gülümsemeyle karşıladı ve ona kulaklıkları bir cep telefonu hediye etti. Ancak çocuğu soymaya çalıştığında oğlan direndi; bunun üzerine adam çocuğa şok cihazıyla müdahale etti. O gece ilerleyen saatlerde çocuk Bronza'nın odasında öldü. Adam uyandığında cansız bedeni dışarı sürükleyip bir binanın yakınına attı. Ertesi sabah subayı, üzerinde belirgin bir şiddet izi olmayan ölü bir çocuk bulunduğunu bildirdi.

Sınır Karakolunda Düzen Subay, çocuğun muhtemelen kaçak bir sınır ihlalcisi olduğunu rapor etti. Annesi gelmiş ve görüşme talep ediyordu. Bronza cesedin nerede olduğunu sordu; talimat bekleyen bir buzdolabında tutulduğu söylendi. Bronza anneye yasadışı sınır geçişinden suç duyurusunda bulunulmasını emretti. Kadın sınır karakolundan hiçbir şikayeti olmadığına dair bir ifade imzaladıktan sonra sınırın öte yakasına gönderilecekti. Ceset sorulduğunda ise Bronza kimliği belirsiz cesetlerin imha edilmesi gerektiği cevabını verdi. Subay gitmek için izin istedi, Bronza da onu başından savdı.

Evlilik Sinyali Köyde Askarbek adında genç bir adamın eve güzel mi güzel bir eş getirdiği haberi yayıldı. Kadının nereden geldiğine dair türlü rivayetler dolaşıyordu. Durum, hem sınır ihlallerini hem de köylülerin ahlaki davranışlarını takip eden sınır karakoluna bildirildi. Askarbek yıllardır nişanlısını sınırın öte yakasından yasal yollarla getirmeye uğraşmıştı ama dedikodular olayı şüpheli gösteriyordu. Bir çavuş onu sorguladı ancak o her şeyin yasal olduğunda ısrar edip karısından bir açıklama getireceğine söz verdi. Bu arada olayı soruşturmak üzere bir devriye ekibi gönderildi; ekibin içinde kardeşi Soyuzbek Chabanov da vardı. Onlar yola çıkmadan önce Askarbek evde onu uyardı: "Ağabey, ne için gittiğini biliyorum. Döndüğünde seni öldürecekim. Allah beni affetsin."

Sınırdaki Tutuklama Soyuzbek Chabanov atına bindi ve öfkeyle kardeşine, onun durumundan çıkar sağladıktan sonra Tanrı'dan bahsetmemesini söyledi. Sınır devriyesi kısa sürede Askarbek'in karısını Bişkek'ten değil, komşu ülkeden, şişme botlardan yapılmış bir sallayasadışı yollarla getirdiğini tespit etti. Zaten dini nikahla evlenmiş olan çift tutuklanarak sınır karakoluna götürüldü. Bronza, Chabanov'un kendi öz kardeşinden bile çıkar sağlamaya çalıştığını düşünerek çok sinirlendi. Askarbek suçunu hemen itiraf etti ancak genç karısı Rusça bilmiyordu; bu da işleri daha da zorlaştırdı. Bronza kendisine bir tercüman getirilmesini emretti. Daha sonra, bir kaçakçıdan ele geçirilmiş mücevher kakmalı bir kılıcı satmayı düşündü.

Erika Okulu Açıyor Erika kendini üzgün ve kafası karışmış hissediyordu. Okul kapalıydı ama kimsenin umurunda değil gibiydi. Herkes para kazanma derdine düşmüştü; Erika ise durumu bir türlü anlamlandıramıyordu. Sovetbek'in kendisine yardım edeceğini umuyordu ama o mesafeli duruyordu. Samara'ya onu sorduğunda Sovetbek'in Afgan savaşında çarpıştığını öğrendi. Okul bahçesinde çocuklar top oynuyordu. Erika onlarla konuşup İngilizce öğrenmek isteyip istemediklerini sordu. Hepsi heyecanla kabul etti. Çocukları cesaretlendirip kilitli okulu açtırdı ve kısa sürede hep birlikte sınıfa doluştular. Erika mutlulukla kendini tanıtır ilk dersine başladı; içini yeniden bir umut kaplamıştı.

Kaçış ve Trajedi Sakin bir Temmuz gecesinde, ağustos böceklerinin şarkısı gece nöbetindeki askerlerin uykusunu getiriyordu. Birden bekçi köpekleri bir şeyler sezip kaçanların peşine düştü. Kovalamaca nehir boyunca sürdü, ardından derin bir uçuruma doğru tırmanan bir yamaca sıçradı. Askerler köpeklerine saldırı emri verdi. Karanlıkta ne bir ses ne de bir silah patlaması duyuldu; sadece hırıltılar ve boğuşma sesleri vardı. Kısa süre sonra her yer sessizliğe gömüldü. Askerler vardığında, uçurumun kenarında sadece yaralı bir köpek buldular. Ertesi sabah köylüler acı haberi aldı: Askarbek ve genç karısı, kaçmaya çalışırken hırçın bir bekçi köpeğiyle birlikte uçurumdan düşerek can vermişti.

Bronza'nın Tehlikeli Planları Bronza'nın zaman zaman cesur ve bir o kadar da tehlikeli fikirleri olurdu. Sığınak çoktan inşa edilmişti; orası para ve uyuşturucu saklamak için mükemmel bir yerd. Şimdilik burayı yasadışı tüccarları ve insan kaçakçılarını tutmak için kullanmayı planlıyordu. Güç ve nüfuz kazanmak için bir başkan adayını davet etmeyi bile düşündü; paranın siyaseti kontrol edebileceğine inanıyordu. Ancak asıl hedefi çok daha büyüktü. Sığınağı, yasadışı mallara talebin arttığı Avrupa'ya açılan bir kapı olarak görüyordu. Operasyonlarını genişletmeyi ve kaçakçılıktan kâr etmeyi planlıyor, suç dünyası üzerinden daha büyük bir güç ve servetin hayalini kuruyordu.

Bakanla Çatışma Bronza tam dinlenmek isterken bir subay gelip şikayetleri incelemek üzere bir komisyonun geldiğini bildirdi. Bronza onları geri göndermelerini emretti. Kısa süre sonra Sınır Hizmetleri Bakanı Marlenov bizzat aradı ve emirlerine uymamanın ciddi sonuçları olacağı konusunda onu uyardı: "Hala Kırgızistan topraklarındasın. Haddini bil!" Bronza'nın müfettişlerin içeri girmesine ve artan şikayetleri incelemesine izin vermesini talep etti. Bronza, karakolun gizli olduğunu söyleyerek reddetti. Bakan ise Bronza'nın faaliyetlerinden haberdar olduğunu ve bunu üst makamlara bildirebileceğini söyledi. Artık itaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğini açıkça belirterek telefonu kapattı.

Güç Ziyareti ve Pazarlıklar Bronza öfkeyle küfretse de hemen bir hükümet yetkilisini arayarak destek bulmaya çalıştı. Yetkili, Bronza'nın gücü hakkında şaka yollu konuştu ve daha sonra dağ turu sırasında karakolu ziyaret etmeyi planladı. Bronza konuşunu resmi bir törenle karşıladı. Askerler ve köylüler toplanmış, bayraklar dalgalanıyordu. Konuk, karakolun çalışmalarını övdü; her şey yolunda görünüyordu. Akşam vedalaşırken, yetkili aldığı pahalı hediyelere rağmen mesafeli davrandı ve Bronza'yı görmezden geldi. Bronza, daha fazlasını teklif etmesi gerektiğini düşünerek öfkeleni. Yine de konuğu helikopterle ayrılırken sakin bir şekilde gülümsedi ve ikisi son bir kez kucaklaştı.

Şafak Vakti Suikast Şafaktan hemen önce, hükümet yetkilisi kısa bir uykudan uyandı; asistanı şok edici bir haber getirmişti: Sınır Hizmetleri Bakanı Marlenov, evinin yakınında vurularak öldürülmüştü. Yetkili donup kaldı. Bu, sadece birkaç ay içindeki altıncı cinayetti ve güç savaşının ne kadar tehlikeli bir hal aldığını gösteriyordu. Korumaları ve zırhlı araçları olan üst düzey yetkililer bile artık güvende değildi. Marlenov, Moskova'da eğitim görmüş, dikkatli ve deneyimli bir subaydı ancak açık sözlülüğüyle tanınırdı. Ölümü, siyasi kontrol ve iktidar yarışı arkasındaki derin istikrarsızlığı ve şiddeti gözler önüne serdi.

Muhbirlik Baskısı Erika, binicilerin bir keçi gövdesi için kıyasıya mücadele ettiği sert bir at oyununu (kök-börü) izliyordu. Ortamdaki şiddet onu rahatsız etmişti. Sovetbek'i aradı ama bulamadı; son zamanlarda ondan uzaklaştığını fark etmişti. Samara Orunbaeva, Erika'yı arayıp derhal sınır karakoluna gitmesini söyledi. Erika reddetti ama Samara ısrar etti. Herkesin işbirliği yapması ve şüpheli durumları rapor eden birer muhbir gibi davranması gerektiğini açıkladı. Bu bir görev olarak görülüyordu ve bilgi verenlere ödeme bile yapılıyordu. Erika'nın kafası karışmıştı ve huzursuzdu. Başkalarını ihbar etmek istemiyordu ama Samara, reddetmesinin ikisinin de başına bela açabileceği konusunda onu uyardı.

Yalnız ve Korku Dolu Samara Orunbaeva öfkelenerek Erika'yı hem kendisinin hem de başkalarının başına iş açmaması için uyardı. Erika şoke olmuştu; Samara'yı her zaman nazik ve yumuşak başlı biri olarak görmüştü. Erika başkaları hakkında muhbirlik yapmanın yanlış olduğunu savundu ama Samara bunda kötü bir şey olmadığını tekrarlayarak rapor yazmasını veya yetkilileri aramasını söyledi. Çaresizlik içinde odasına giden Erika kapıyı kilitledi. Samara arkasından, "Buraya inatçılık yapmaya gelmedin!" diye bağırdı. Erika kendini yapayalnız hissetti. İçindeki korku büyüdü; kendini oyundaki keçi gibi hayal etti: çaresiz ve tuzağa düşmüş.

Polisin Emri Yerel makamların elinde sadece Stalbek adında genç ve deneyimli olmayan bir polis memuru vardı. Üniforma giyiyordu ama işinden pek hoşlanmıyordu; suçlularla uğraşmakta zorlanıyordu. Bu pozisyona tanıdıkları sayesinde gelmişti. Bu seferki görevi basitti: Yabancı gönüllüye yazılı bir emir iletme ve onu sorgulanmak üzere sınır karakoluna getirmek. Erika belgenin ne anlama geldiğini sordu, o da bunun bir uyarı emri olduğunu açıkladı. Erika belgeyi okurken Stalbek onu sessizce izledi; köydeki yabancı bir misafir olarak onun güvenliğinden sorumlu olduğunu hatırladı.

Emir ve Sınır Yasası Erika, karakol komutanı Bronza tarafından imzalanan emri kabul etmeyi reddetti. Polis memuru, karakola gitmesi gerektiğini, aksi takdirde sonuçlarına katlanacağını açıkladı. Okul da dahil olmak üzere köydeki herkesin, hatta kendisinin bile sınır yetkililerine itaat etmek zorunda olduğunu söyledi. Bronza, bölgede bir tür hükümdar veya han anlamına gelen "Kagan" lakabıyla tanınıyordu. Erika'nın kafası karışmıştı ve onunla görüşmek istemiyordu. Bişkek'teki Barış Gönüllüleri ofisini aramak istedi ancak memur, iletişimin sadece sınır karakolunda olduğunu söyledi. Sonunda, telefon görüşmesini oradan yapmasına izin verdi.

Erika'nın Sorgusu Erika, sakın ama otoriter bir tonda konuşan Binbaşı Nigmatulin'in yanına götürüldü. Binbaşı, Erika'ya hakkında bir haftadır devam eden resmi bir soruşturma açıldığını bildirdi. Norveçli gönüllü Erika'yı, Kırgızistan'daki asıl amacını İngilizce öğretmenliği kisvesi altında saklamakla suçladı. Binbaşıya göre Erika, yerel öğrencileri mühürlü bir okul binasının kilidini kırmaya teşvik etmiş ve devlet güvenliğini tehdit eden davranışlarda bulunmuştu. Ayrıca Sovetbek ile birlikte yasaklı sınır bölgelerinde "inceleme" yapmak için gezindiğini iddia etti. Devlet sınırları yasası uyarınca yazılı bir açıklama yapmasını talep etti. Erika suçlamaları anlamadığını söylese de müfettiş eline kâğıt kalem tutuşturdu; gerçeği yazmasını emretti ve reddederse ciddi sonuçlarla karşılaşacağı konusunda uyardı.

Erika Bronza'nın Karşısında Akşamın ilerleyen saatlerinde Erika, Bronza'nın yanına getirildi. Bronza onunla sert ve alaycı bir dille konuştu; ona "güzelim" diyerek şaşkınlığıyla dalga geçti. Erika'nın suçlamalara dair sorularını iğneleyici cevaplarla geçiştirdi ve hiçbirini ciddiye almadı. Erika okulun neden kapalı olduğunu, hakkında neden dava açıldığını ve pasaportuna neden el konulduğunu sorduğunda Bronza bu endişeleri görmezden geldi. Bunun yerine bir teğmene, "Onu güzellik yarışmasına hazırlayın," emrini vererek durumu bir şakaya dönüştürdü. Erika itiraz etse de teğmenle birlikte dışarı çıkarıldı. Koridorda Stalbek, Barış Gönüllüleri'ni aramasına izin verilip verilmeyeceğini sordu. Teğmen alaycı bir tavırla, "Arama falan yok, sadece sözde yarışma için hazırlık var," diye yanıtladı.

"Güzellik Yarışması" Ertesi sabah, "Kırmızı Salon"da sözde bir güzellik yarışması düzenlendi. Bronza sahnede, biri Bahreyn'den diğeri Viyana'dan gelen iki yabancı alıcıyla birlikte oturuyordu. Sığınaktaki kızlar tek tek dışarı çıkarıldı. Zarif hareketler yapmaya zorlandılar ve isimleri ile yaşları anons edilirken kıyafetleri çıkarıldı. Alıcılar beğendikleri kızların isimlerini defterlerine dikkatle not ettiler. Kızlar, açıkça rahatsız ve korkmuş olmalarına rağmen gülümsemeye ve çekici görünmeye çalışıyorlardı. Etkinlik bittiğinde Bronza, "Geriye kimse kaldı mı?" diye sordu.

"Kurt Kız" Pazarlığı Subay, gönüllü Erika'nın direndiğini ve bu yüzden bağlanmak zorunda kaldığını rapor etti. Bronza onu görmeye karar verdi; Erika'yı özel alıcılar için uygun, "vahşi bir kurt yavrusu" olarak nitelendiriyordu. Ona bir eşya gibi davranıyor, bir hizmetçi olarak işe yarayabileceğini söylüyordu. Avrupalı alıcı ise huzursuzlanmıştı; ajan olmadığını ve karar vermek için zamana ihtiyacı olduğunu belirtti. Ayrıca bir Avrupalı kadının nasıl olup da buraya düştüğünü sordu. Bronza pişkin bir tavırla, "Günümüzde insanlar fırsat bulmak için her yere seyahat ediyor," diye yanıtladı. Ardından gece yarısı helikopterlerin geleceğini, alıcıların Taşkent-İstanbul-Viyana güzergahı üzerinden tüm belgeleri ve sınır geçişleri önceden ayarlanmış şekilde uçurulacağını açıkladı.

“Dünya Benim” Bronza, alıcılara tüm belgelerin hazır olduğunu söyledi ve adamlarının her yerde olduğunu hatırlatarak gümrüğü sakın kaçırmamaları konusunda onları uyardı. Erika, kendisinin de helikopterle gitmek istediğini haykırdı. Bronza kahkahalar atarak onun da götürülebileceğini söyleyip bir nesne gibi onun için fiyat biçerek şaka yaptı. Alıcı hemen ödeme yapmayı reddetti ve kararını sonra vereceğini söyledi. Yerel polis Stalbek, uzun süre bekledikten sonra nihayet Bronza'nın makamına girmeyi başardı. Erika'nın yasadışı bir şekilde alıkonulduğunu ve Barış Gönüllüleri'nin koruması altında olduğunu bildirmeye çalıştı. Bronza öfkeyle sözünü kesti: “Barış Gönüllüleri de benim!” diyerek hem Doğu hem de Batı üzerinde gücü olduğunu iddia etti.

Bronza'nın Gücü ve Tehditleri Bronza, Stalbek'e insanların doğuştan zayıf ve kontrol edilmesinin kolay olduğunu söyledi. Onunla alay ederek en güçlü memurların bile içten içe korktuğunu belirtti. Ardından bir fotoğraf gösterip bunun terörist Usame Bin Ladin olduğunu ve yakında onunla görüşeceğini iddia etti. Stalbek gönüllü Erika'yı sorduğunda Bronza ona hakaret etti; reddedildiğini ve hatta birine eş olarak verilebileceğini söyleyerek tam bir saygısızlık sergiledi. Stalbek'i Erika'yı köyden salmaması konusunda tehdit etti ve sessiz kalmazsa sonuçlarına katlanacağı konusunda uyardı. Stalbek onunla iletişim kurmayı ve okulu yeniden açmayı sorduğunda Bronza reddetti; okulun önemsiz olduğunu ve şikayetlerin görmezden gelinmesi gerektiğini söyledi.

Hücrede Erika, parmaklıkları pencereden batan soğuk güneşi izledi. İçindeki boşluk ve çaresizlikle yüzünü başka yöne çevirdi. Hücre küçüktü; metal bir yatak, bir masa, bir sandalye, bir bardak su ve duvara sabitlenmiş bir raftan ibaretti. Akşam kapı açıldı ve polis Stalbek içeri girdi. Kısık bir sesle özür dileyerek bunların nasıl insanlar olduğunu bilmediğini ve onu buraya getirmenin bir hata olduğunu söyledi. İzin aldığını, onu evine hatta kendi yanına götürebileceğini teklif etti. Erika birden canlandı ve “Kagan”ın bir suçlu olduğunu, polise bildirilmesi gerektiğini söyledi. Stalbek, güç sahibi herkesin birbirine bağlı olduğunu ve kendisinin sadece düşük rütbeli bir memur olduğunu belirtti. Erika ardından bir ip istediğini söyledi; bir ipe ihtiyacı vardı.

Kartal Kayalıklarına Yolculuk O sabah kartallar, tavşan avlamak için alçak vadilerin üzerinde süzülüyordu. Genç kuşlar kargalara ve saksağanlara dalış yaparak eğitim yaparken yaşlı olanlar onlara yol gösteriyordu. Vadideki küçük hayvanlar çoğu zaman son anda kaçmayı başarıyor, bazen genç kartallar avlanmayı öğrenirken yere çakılıyordu. Bronza ve Sovetbek, kartal yuvalarının bulunduğu uzak ve sarp kayalıklara doğru yürüyorlardı. Yanlarında ipler, tırmanma aletleri ve bıçaklar vardı; Bronza'nın ayrıca bir de silahı vardı. Eski düşmanlar olmalarına rağmen sessizce birlikte yürüyorlardı; her biri kendi düşüncelerine dalmıştı. Bronza'nın Sovetbek'e rehber olarak ihtiyacı vardı ama ona güvenmiyordu. Tırmanış sırasında onu öldürüp olaya kaza süsü vermeyi bile aklından geçiriyordu.

Uçurumdaki Kaza Buzulların üzerindeki sessiz yüksek dağlarda doğaya güneş ve rüzgar hükmediyordu. Kar ve buzun altında, kayalık zeminde küçük bitkiler filizleniyordu. Bronza ve Sovetbek, derin bir uçurumun üzerinde birbirlerine iple bağlı şekilde dar bir patikada tırmanıyorlardı. İkisi de diğerinin düşmesine neden olabilirdi ve ikisi de birbirine tam olarak güvenmiyordu. Bronza, kartal yuvasına ulaştıktan sonra Sovetbek'i öldürmeyi planlıyordu. Sovetbek ise Bronza'yı işlediği suçların cezası olarak daha önce öldürmeyi düşünüyordu. Tansiyon yükselirken ip birden gevşedi ve Bronza dengesini kaybetti. Uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı, boşluğa gömülmeden önce kısa bir süre bir kayaya tutunabildi. Kar fırtınası başlarken Sovetbek silah sesleri duydu; Bronza'nın hala hayatta olduğunu ve ateş ettiğini anlayarak hemen bir sığınak bulmak için acele etti.

Chet'teki Söylentiler Chet'teki çocuklar, İngilizce öğretmeninin canına kıymaya çalıştığını çoktan öğrenmişti. Ona karışık duygularla bakıyorlardı; bazıları acıyor, bazıları ise bu genç yabancı kadını sadece merak ediyordu. Köyde intiharlar nadir de olsa yaşanırdı ancak bu durum ciddiye alınır ve bu kişiler ayrı bir yere gömülürdü. Çok geçmeden herkes yeni bir söylenti duydu: Kagan, Erika'yı yerel polise eş olarak vermişti. Yaşlı köylüler, "Zaten onu başka kimse almaz," diyerek bu durumu onayladılar. Gençler ise kararsızdı ve neler olacağını bekliyorlardı. Bazıları hikayeden şüphe duysa da bazıları bunun bizzat Kagan'dan geldiğine inanıyordu.

Bronza'nın Hastanedeki "Mucizesi" Bronza sığınaktaki hastane yatağında yatıyor, uçurumdan nasıl kurtarıldığını hatırlıyordu. Helikopterle gelen kurtarma ekibi yetişene kadar bir ipte asılı kalmıştı. Yolculuk boyunca tek kelime etmemişti; bu sessizliği, özellikle Sovetbek'i rehber olarak gönderdiği için kendini sorumlu hisseden Binbaşı Sidorov başta olmak üzere herkesi huzursuz etmişti. Sovetbek ise arkasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Üç gün sonra Bronza şoktan uyandı. Alena adında bir kadına, kendisini kurtaran ilahi bir ses duyduğunu söyledi. Tanrı'nın kendisini koruduğuna inanıyordu ve Alena'yı asla terk etmeyeceğine söz verdi.

Planlar, Korku ve Sınır Bronza, kendisiyle görüşmek isteyen iki önemli yabancı olduğu bilgisini aldı. Biri kendisini general olarak tanıtırken, diğeri El-Kaide ile bağlantılı bir din adamı olduğunu iddia ediyordu. Bronza, onların uluslararası düzeyde güçlü kişiler olduklarını düşündü ve ertesi sabah onlarla görüşmeyi planladı. Bu sırada Sovetbek dağlardan kaçtı, askerlerden ve köpeklerden saklanarak ilerledi. Duyduğu silah seslerini düşünmeden edemedi; Bronza'nın hayatta olup olmadığını merak etti. Avlandığını düşündüğü için orman patikalarında dikkatle hareket etti ve Çin sınırına ulaştı. Güvenli tarafa geçmeyi düşündü, ancak tereddüt etti. Bunun yerine, "Yılan Yuvası" denilen yerde Bronza ile yüzleşip bu çatışmayı sona erdirmeye karar verdi.

Hücrede Sorgu Albay Bronza tedavi için yurtdışına gönderildikten sonra, Binbaşı Sidorov kötü bir ruh halindeydi. Bronza, kurallara aykırı olarak ikinci yardımcısını geride bırakarak onu kandırmıştı. Sidorov ayrıca son saldırıdan sonra ortaya çıkabilecek sorunlardan da endişe duydu. Sovetbek'in sorgu sırasında sessiz kalması onu daha da öfkeliendirdi. Sidorov, onu rehber olarak kendisinin önerdiğini hatırlattı ve dağlarda yaşanan olaylarla ilgili cevap istedi. Sovetbek hücrelerinde zincirlenmiş halde oturdu ve hiçbir şey söylemedi; adeta yaşamdan vazgeçmişti. Sidorov onu bir sorgucuyla yalnız bıraktı. Sorgucu, kauçuk copla onu sert şekilde döverek itiraf almaya çalıştı. Sovetbek ise tek bir ses bile çıkarmadan dayaklara katlandı.

Son Sorgu Sıradan işkenceler sonuç vermeyince, bir asker üstlerinden tam onay almadan daha ağır bir yöntemle başvurdu. Sovetbek'e itiraf ettirmek amacıyla bir ilaç enjekte etti. Sovetbek'in bedeni şiddetli tepki verdi, ancak yine de konuşmadı. Soruları anlayacak halde olmasına rağmen dudaklarını sıkıca kapalı tuttu. Asker durumu Binbaşı Sidorov'a rapor etti. Sidorov bu kez Sovetbek'i kendisi sorguladı ve Bronza hakkında konuşmasını istedi. Sovetbek kısa bir süre bilinç belirtisi gösterdi, fakat yine cevap vermedi. Sidorov sinirlenerek ertesi gün tekrar denemelerini emretti. Ancak Sovetbek sabaha kadar hayatta kalmadı.

Sovetbek'in Ölümünden Sonra Sovetbek'in ölümü Binbaşı Sidorov'u derinden sarstı. Hücreye koşarak girdi ve onu hayatta tutmadıkları için gardiyanlara öfkeyle bağırırdı. Bronza'nın tutuklunun canlı kalmasını emrettiğini hatırladı. Şimdi ise cezalandırılmaktan ve komplo suçlamasıyla karşı karşıya kalmaktan korkuyordu. Sorumlu gardiyanın cezalandırılmasını emretti ve Sovetbek'in cesedini sıkı güvenlik altında soğuk hava morguna kaldırttı. Cesedin çalınmasından endişe ediyordu. Sidorov ayrıca Samara Orunbayeva'nın oğlunun cenazesini alma isteğini reddetti. Hatta yerel imam bile Sovetbek için dini defin töreni yapmayı kabul etmedi; onu "katil" olarak gördüğünü söyledi ve Bronza'ya saldırmaya çalıştığını belirtti.

Samara'nın Evinde Yas Sovetbek'in ölümünden sonra Samara Orunbayeva'nın evi derin bir yasa büründü. Kendisi ve kızları sessizce ağladı; komşular ise ihbar edilme korkusuyla eve yaklaşmadı. Sadece Erika ve polis Stalbek gelmeye cesaret edebildi. Erika aileyle birlikte ağladı ve Sovetbek'i Çet'te tanıdığı en saygın insanlardan biri olarak hatırladı. Bir keresinde ona üzüntüsünü ve korkusunu sormuş, Sovetbek ise "öyle doğmuşum" diye şaka yapmıştı. Ona, kız kardeşlerine İngilizce öğretirken zaten yardım ettiğini söylemişti. Erika, herkesin cesedi geri istemesi ve Bronza'nın suçlu ilan edilmesi gerektiğini söyledi. Ancak Samara, dikkatli olmaları konusunda onu uyardı.

Bronza'nın Yeni Emirleri Komutanın ayrılmasından sonraki sekizinci gecede Bronza, uydu telefonu üzerinden üs ile iletişime geçti. Durumu sorduğunda, Sovetbek'in kalp yetmezliğinden öldüğü söylendi. Bronza öfkeye kapıldı; tutuklunun bilgi vermesi için canlı tutulması gerektiğini söyledi ve artık tüm sorumluluğun Sidorov'da olduğunu belirtti. Cezalandırılmaktan korkan Sidorov, Bronza'nın taleplerini hemen kabul etti. Bronza, Sidorov'un artık tehlikeli "görevler" üstleneceğini ima etti, ancak bunları "doğru ve adil işler" olarak gösterdi. Görüşmeden sonra Sidorov, geçici olarak cezadan kurtulduğunu anladı; ancak artık çıkışı olmayan tehlikeli bir rolün içine sıkışmıştı.

Kaçış Uyarısı Çet'te okul dönemi sona yaklaşırken yaz yavaş yavaş çekiliyordu. Erika, kuru otların arasından okula doğru üzgün bir şekilde yürürken Stalbek tarafından aniden durduruldu. Stalbek elini tutarak acil konuşmaları gerektiğini söyledi. Birinin Bronza ve Sovetbek hakkında konuştuğu için onu ihbar ettiğini anlattı. Erika bunun Samara ve kızları olup olmadığını sordu; Stalbek bunun mümkün olduğunu doğruladı. Kısa süre içinde tutuklanabileceğini söyleyerek hemen gitmesini istedi. Kendi resmi kimliğini kullanarak bir çıkış yolu ayarladığını, hatta kontrol noktasından geçebilmesi için pasaportunu bir çavuştan geri satın aldığını söyledi. Böylece Bişkek'e geçebileceklerdi.

Bişkek'ten Ayrılış Bir zamanlar göçebe bir yerleşim olan Bişkek, artık Orta Asya'nın hareketli bir şehrine dönüşmüştü. Stalbek, havaalanındaki uzun ve sıcak sırada bekledi ve Moskova üzerinden Londra'ya gidecek bir transit bilet alabildi. Erika ona Samara ve kızlarının onu gerçekten ihbar edip etmediğini sordu. Stalbek, polisteki bağlantısı üzerinden gelen ihbarın bunu doğruladığını söyledi. Erika, Bronza'nın hiçbir resmi otoriteyle durdurulamayacağını söyledi, ancak Stalbek bağımsız hareket ettiğinde ısrar etti. Uçuş anonsu yapıldı. Kalabalıktan uzak bir yerde birbirlerine sarıldılar. Erika, Oslo'ya gidince onu arayacağını ve bir gün onunla evleneceğini söyledi; ancak Stalbek sessiz kaldı. Bunun bir vedalaşma olduğunu biliyordu.

Erika'nın Havaalanında Götürülmesi Uluslararası uçuş için bekleyen yolcular sıradayken, kırmızı kolluklu bir kadın Erika'ya yaklaştı ve onunla servis aracına gelmesini söyledi. Araç, Stalbek ne olduğunu anlamadan hızla havaalanından ayrıldı. Stalbek şaşkınlıkla koşarak kapıya gitti, ancak uçuş çoktan başlamıştı. Havaalanı personeli gümrüğe gitmesini söyledi, ancak her şeyin normal olduğunu iddia ettiler. Daha sonra Stalbek, Erika'nın geride bırakılmış sırt çantasını buldu. Onun tekrar Sınır Karakolu'na götürülmüş olabileceğini anlayınca, oranın katı otoritesine karşı koyamayacağını fark etti. Sırt çantası da kısa süre sonra ortadan kaldırıldı.

Sınır Karakoluna Dönüş Genç kartalların eğitim süresi sona ererken, sürü vadilerin ve Çet köyünün üzerinde dönüyor, aşağıdaki toprakları izliyordu. Derin bir vadide bir kartal, kayalar arasında ağır ağır ilerleyen yalnız bir adamı gördü. Bu adam Stalbek'ti. Tüm tehlikeye rağmen geri dönüyordu. Erika'yı kurtarmaya kararlıydı. Bronza'dan, Sınır Karakolu'ndan ve hatta ölümden duyduğu korku artık onu durdurumuyordu. Tüm tereddütleri yok olmuş, geriye sadece tek bir amaç kalmıştı.

KARAKTER ANALİZİ

Erika Klaus

Erika Klaus, ücra Chet köyüne gönüllü İngilizce öğretmeni olarak gelen genç bir Norveçli kadındır. Batılı idealizmi ve eğitimin kültürel uçurumları birleştirebileceğine olan inancı temsil eder. Baskıcı bir rejim altında hayatta kalmaya çalışan yerel halkın aksine Erika, yolculuğuna bir misyon duygusuyla başlar; ailesinin ve arkadaşlarının sınır bölgesindeki tehlikeler hakkındaki uyarılarını görmezden gelerek çocuklara yardım etme arzusuyla hareket eder.

Idealist Erika Klaus, şeffaflık, barış ve insan haklarına değer veren bir toplum olan Norveç'teki yaşamından süzülüp gelen derin bir idealizmle Kırgızistan'a gelir. Chet köyüne yaptığı yolculuk, eğitimin kültürel veya siyasi bölünmeleri aşabilecek evrensel bir köprü olduğu yönündeki romantik inancından beslenir. Ailesi ve arkadaşları onu sınırın tehlikeleri konusunda uyarırmış olsa da o, İngilizce öğretmenin yerel çocuklara bir ses ve geniş dünyaya açılan bir pencere vereceği umuduna tutunur. Bu umutlu bakış açısı, en çok onun felsefi dünya görüşünde belirgindir. Sınır muhafızlarının soğuk şüpheliğiyle karşılaştığında, modern dünyanın kolektif bilinci olan Egregor'dan bahseder. Bu, onun insanlığı bölünmüş, askerileştirilmiş bölgeler yığını olarak değil, birbirine bağlı tek bir aile olarak gördüğünü gösterir. Onun masumiyeti, aslında kendi erdemlerinin bir yan ürünüdür; çünkü yetkililerin Oslo'da alıştığı mantık ve adaletle hareket etmesini bekler. Albay Bronza'nın gölgesi hayatını karartmaya başladığında bile Erika inancından ödün vermez; yalın gerçeğin ve dürüstlüğün, korku ve yolsuzluk üzerine kurulu bir dünyayı yıkmaya gücüne sahip olduğuna yürekten inanır.

İlkel Erika, kendi güvenliği tehlikede olduğunda bile ona rehberlik eden güçlü bir iç pusulaya sahiptir. Doğru bildiği yoldan sapamayan biridir. Bunun en açık örneği, sınır karakolu için muhbirlik yapması için baskı gördüğü andır. Birçok köylü hayatta kalmak için Albay Bronza ile işbirliği yapmayı öğrenmişken, Erika

komşularını gözetlemeyi derin bir güven ihaneti olarak görür. Çoğu insanın gerçek düşüncelerini gizlemek zorunda kaldığı bir toplulukta, onu öne çıkaran bir ahlaki berraklığa sahiptir. Aynı içsel güç, okuldaki eylemlerine de yön verir. Kapıların kilitli, derslerin iptal edildiğini gördüğünde boyun eğip izin beklemeyi reddeder. Bunun yerine çocukları toplar ve kapıları bizzat açar; çünkü onların öğrenme hakkının bir askerin emrinden daha önemli olduğuna inanır. Bronza'yı asıl öfkeliendiren, bu nezaket ve başkaldırı eylemidir. Erika, Bronza'nın zalim kuralları yerine kendi kalbinin sesini dinleyerek, sistemin kontrol edemeyeceği bir bağımsızlık sergiler ve bu da onu Bronza'nın gözünde tehlikeli bir tehdit haline getirir.

İncinmiş ve Savunmasız Erika içten içe güçlü olsa da, tam olarak anlamadığı bir yerde yapayalnız olduğunu fark ettiğinde derin bir kırılma yaşar. Bu savunmasızlık, pasaportuna el konulduğunda ona en ağır darbeyi vurur. O an sadece bir belgeyi değil, kimliğini ve geride bıraktığı hayata olan tek gerçek bağı kaybeder. Artık o sadece bir ziyaretçi değildir; kuralların gizli olduğu ve gücün şiddetle sergilendiği bir dünyada, eve dönme yolu olmayan bir tutsaktır. Zaman zaman kendini o sert dağ oyunundaki (kök-börü) oğlak gibi hisseder; onu bir insan olarak görmeyen atlı adamların elinde savrulan, çaresiz bir nesne... Bu güçsüzlük hissi, sorgulamalar ve tehditler boyunca her yerde peşini bırakmaz; bir mal gibi takas edilebileceği veya satılabileceği o anlarda zirveye ulaşır. Korku ve umutsuzlukla uçuşunun kenarına itilse de hayatta kalmayı başarır ve canına kıymaz.

Albay Bronza (Kagan)

Bronza, antik bir hükümdar unvanı olan "Kagan" lakabını benimsemiştir çünkü kendini vadinin mutlak efendisi olarak görür. Köylüleri ve kendi askerlerini zayıf, tembel ve kendisinden aşağıda görür. Ona göre güç, ele geçirilen ve köpeği Cerberus'un tasma gibi sıkıca tutulması gereken bir şeydir. İnsanların doğuştan korkak olduğuna ve kendi görevinin bu korkuyu düzeni sağlamak için kullanmak olduğuna inanır; kendini toplumu hem doyurabilecek hem de kontrol edebilecek tek kişi olarak görür.

Acımasız Bronza'nın yaptığı her şeyde üşütücü bir empati yoksunluğu vardır. İnsan hayatına, kendisine sağladığı fayda dışında hiçbir değer vermez. İster askerlerini kulübeye kilitleyerek cezalandırsın, ister masum bir çocuğun trajik ölümüne neden olsun; ne suçluluk ne de pişmanlık duyar. Düzenlediği "güzellik yarışmaları", genç kadınları onurlarından soyup onları en yüksek teklifi verene satılacak birer ürün gibi gördüğü zalimliğinin en uç noktasıdır. İnsanları duyguları olan bireyler olarak değil; araçlar, engeller veya birer envanter olarak görür.

Yırtıcı Bronza, başkalarının zayıflıklarından beslenen bir adamdır. Askeri konumunu özel bir suç örgütüne dönüştürmüş, gizli sığınağını uyuşturucu, para ve insan kaçakçılığı için kullanmıştır. Zamanını dürbünüyle dünyayı izleyerek, başkalarının acılarından kâr etmenin yeni yollarını arayarak geçirir. İster mültecilerden para alsın, ister Erika'nın özgürlüğünü çalsın; tehditlerinin karşılığında daima mutlak sadakat bekler. Açgözlülüğünün sınırı yoktur ve tüm dünyayı, daha fazla servet ve güç için sömürebileceği bir hedefler haritası olarak görür.

Sanrısız Bronza'nın egosu o kadar büyümüştür ki artık gerçeklikle bağı kopmaya başlamıştır. Kendisini sihirli bir şekilde genç ve güçlü kılacağına inandığı için vahşi hayvanların kanını içmek gibi tuhaf ve korkutucu şeyler yapar. Dağdaki düşüşünden sağ kurtulduktan sonra, Tanrı tarafından korunduğuna kendini gerçekten inandırır. Kendi zihninde o kadar kaybolmuştur ki, dünya olaylarını ve hatta tehlikeli teröristleri bile kontrol edebileceğine inanır. Herhangi bir hükümetten veya Barış Gönüllüleri'nden daha güçlü olduğunu söylediğinde buna gerçekten inanmaktadır. Kendi zihninde o, her türlü yasanın üzerinde bir tanrıdır.

Paraleller: Albay Bronza ve Albay Kurtz (Joseph Conrad - Karanlığın Yüreği)

Her iki karakter de, kimsenin denetlemediği bir yerde bir adama mutlak güç verildiğinde neler olacağına dair korkunç birer uyarı niteliğindedir.

Yalıtılmışlık ve Kuralların Kayboluşu: Her iki adam da "dünyanın ucuna" gönderilmiş subaylardır; Kurtz Afrika'nın derin ormanlarına, Bronza ise Kırgızistan'ın uçra dağlarına. Bu izole yerlerde, eskiden hizmet ettikleri medeniyetin yasalarından ve gözlerinden çok uzaktadırlar. Onları sorumlu tutacak merkezi bir otorite

olmayınca, ikisi de "yoldan çıkar." Üstlerinden gelen emirlere uymayı bırakıp kendi zalim yasalarını yaratmaya başlarlar. Yaban hayatı, onların içindeki karanlığı yansıtan bir ayna işlevi görür ve onları durduracak kimse olmadığı için bu karanlık her ikisini de tamamen ele geçirir.

Kendini Tanrılaştırma ve Tapınma İhtiyacı: En önemli paralellik, her iki adamın da kendilerini tanrısal birer hükümdar gibi konumlandırmalarıdır. Karanlığın Yüreği'nde Kurtz, yerel halkın kendisine tapmasına izin verir ve etrafını mutlak gücünün sembolleriyle kuşatır. Benzer şekilde Bronza, hükümdar anlamına gelen "Kagan" unvanını alır. Albay olmak ona yetmez; o bir "efendi" olmak ister. Köylülere tebaası, askerlerine ise hizmetkarı gibi davranır. Her iki adam da, sıradan insanların "zayıflıklarının" üzerinde, üstün varlıklar olarak görülmeye dair derin bir psikolojik ihtiyaç duyar.

Korku ve Şiddetle Yönetim: Her iki karakter de gerçek liderliğin tek yolunun korku olduğuna inanır. Kurtz fildişi ticaretini sürdürmek için aşırı şiddete başvururken, Bronza sınırı kontrol etmek için gizli sığınağını, işkenceyi ve suç ağılarını kullanır. İkisi de insanları birer birey değil, araç veya nesne olarak görür. Kurtz'un ormandaki vahşi yöntemleri ya da Bronza'nın "güzellik yarışmaları" ve kaçakçılık operasyonları, her ikisinin de tam bir empati yoksunluğu içinde olduğunu gösterir. "Yüceliklerinin", seçtikleri herkesi sömürme ve yok etme hakkını kendilerine verdiği inanırlar.

Deliliğe Doğru İniş: Son olarak, hem Bronza hem de Kurtz kendi egolarından kaynaklanan özel bir deliliğin içine düşerler. Kurtz, gücünün boşluğunu fark ettikten sonra meşhur "Dehşet! Dehşet!" fısıltısıyla ölür. Bronza da hayvan kanı içerek ve Tanrı tarafından korunduğuna inanarak gerçeklikten kopmaya başlar. Her ikisi de herhangi bir hükümetten veya ahlaki kuraldan daha güçlü olduklarına inandıkları bir noktaya ulaşırlar. Bu iki karakter aracılığıyla, dağlarda veya ormanda kendi başına bir yasa haline gelmiş, bir "karanlığın yüreği"ne hükmeden bir adamın yarattığı dehşet verici gerçeği görürüz.

Soyuzbek Chabanov

Soyuzbek Chabanov, Chet köyündeki okulun müdürüdür. O, kuralları yıkmak yerine onları esneterek hayatta kalmayı öğrenmiş bir adamdır. Taze idealleri ve adalet inancıyla köye gelen Erika'nın aksine Soyuzbek, yıllarını Albay Bronza'nın kontrolü altındaki o tehlikeli gerçeklikte yolunu bulmaya adanmıştır. Sınır karakolunun tüm gücü elinde tuttuğu bir yerde, doğru olanı savunmanın her şeyi kaybetmek anlamına gelebileceğini çok iyi bilir. Bu yüzden daha sessiz bir yol seçer; okulu açık tutmak ve çocukları korumak adına küçük tavizler verir, ufak tefek yozlaşmaları sineye çeker. O bir korkak değil; hayatta kalmanın bazen gururunu hiçe saymaktan ve bazı şeyleri görmezden gelmekten geçtiğini bilecek kadar çok şey görmüş bir adamdır.

Uzlaşmacı ve Yaralı Soyuzbek, bir okul müdürü olarak görev bilinci ile Bronza'nın kural tanımaz yönetimi arasında sıkışıp kalmıştır. Erika gibi idealist bir kahraman değildir; bozuk bir sistem tarafından şekillenilmiş bir "sağ kalandır." Mültecilerden ve uyuşturucu kaçakçılarından para almayı seçer, çünkü okulun çarklarını döndürmenin tek yolunun bu olduğuna inanır. Chet gibi bir yerde, doğru şeyi yapmanın bazen ellerini kirletmeyi gerektirdiğini bilir. Bu durum onu, hayatta kalma uğruna masumiyetini çoktan takas etmiş, son derece insani bir karakter yapar.

Hinç Dolu Sessiz ve itaatkar dış görünüşünün altında, Albay Bronza'ya karşı derin ve sinsi bir nefret besler. Bu nefret sadece Bronza'nın bir tiran olmasından değil, aynı zamanda şahsi bir meseleden kaynaklanır: Bronza, Soyuzbek'in sevdiği kadını, Ainura'yı elinden almıştır. Her ne zaman "Kagan"ın karşısına çıkıp hakaretlerine maruz kalsa, o aşağılanmanın acısını yüreğinde hisseder. İçten içe Bronza'nın yıkılışını diler, ancak tüm köyün hayatta kalmak için Albay'a muhtaç olduğu gerçeğiyle eli kolu bağlanır. Gerçekten nefret ettiği bir adamın önünde eğilmek zorunda olmanın sürekli ve sancılı gerilimiyle yaşar.

Çatışma İçinde Sınır karakolu köylülerin özel hayatları dahil her şeyi izlediği için, Soyuzbek'e öz kardeşi Askarbek'in evliliğini soruşturma emri verilir. Askarbek, komşu ülkeden bir kadını şişme botlarla yasadışı yollardan sınırın öte yakasına getirmiştir. Soyuzbek toplumda tanınan bir figür olduğu için, Bronza'nın sistemi onu bu soruşturmaya dahil ederek sadakatini test eder. Bu durum Soyuzbek için derin bir azaptır; karakola olan görevi ile kardeşine olan sevgisi arasında kapana kısılmıştır. Askarbek yola çıkmadan önce onu, "Abi, neden gittiğini biliyorum. Döndüğünde seni vuracağım," diyerek uyarır. Soyuzbek buna rağmen

atına biner ve gider; ailesine ihanet etmek istediği için değil, Bronza'nın emrine karşı gelmenin kendi hayatını ve konumunu tehlikeye atacağını bildiği için... Yıllarca itaat ederek hayatta kalmayı öğrenmiştir ve şimdi bu itaat, onu kendi kardeşinin trajedisinin bir parçası olmaya zorlar. Bu an, Bronza'nın kurduğu sistemin gerçek zalimliğini gösterir: Bu sistem sadece insanları cezalandırmaz, onları birbirlerini cezalandırmaya zorlar. Soyuzbek, kendi ailesinin yıkımında suç ortağı haline getirilir; bu da onun sessiz hincını derinleştirir ve sınır karakolunun köydeki her türlü ilişkiyi nasıl zehirlediğini kanıtlar.

Samara Orunbaeva

Samara Orunbaeva, okulun müdür yardımcısı ve Sovetbek'in annesidir. Sınır karakolunun zalim kontrolü altında ailesini güvende tutmaya çalışan nazik bir kadındır. Dünyanın adil olduğuna inanan Erika'nın aksine Samara, iyiliğin insanı ölüme götürebileceğini bilir. Günlerini yetkililere yardımcı olmakla çocuklarını onların gazabından korumak arasındaki o ince çizgide yürüyerek geçirir. İyilik yapmak ister ama hayatta kalmanın taviz vermeyi gerektirdiği bir kapana kısılmıştır.

Koruyucu Samara'nın ailesine olan sevgisi, hayatındaki en güçlü duygudur. Kızlarını ve oğlunu sınır hayatının en karanlık yönlerinden uzak tutmaya çalışır. Erika'yı tehlikeler konusunda uyardığında bile, bunu aslında kendi yuvasının güvenliğinden endişe ettiği için yapar. Çocuklarını gerçeğin önüne koyar; çünkü dürüstlüğü bedelinin evlatlarını kaybetmek olabileceğine inanır.

Çaresizliğin Getirdiği Tavizler Samara, doğru şeyi yapmanın bazen ahlaki kuralları çiğnemek anlamına geldiğini öğrenmiştir. Ailesinin başına bir iş gelmesin diye Erika'ya sınır karakoluyla işbirliği yapması için baskı yapar. Daha sonra, üzerindeki şüpheleri dağıtmak için Erika'yı polise ihbar ettiği ortaya çıkar. Bu acı verici seçimleri yapar, çünkü başkalarına ihanet etmenin, ailesinin bir gün daha hayatta kalmasını sağlamanın tek yolu olduğuna inanmaktadır.

Yaslı Oğlu gözüktüyken hayatını kaybettikten sonra, Samara derin ve bitmek bilmeyen bir kederle baş başa kalır. İhbar edilme korkusuyla komşuların uzak durduğu evi, sessiz bir yas mekanına dönüşür. Kızlarıyla birlikte yapayalnız ağlar ve oğlunun ölümünün ağır yükünü omuzlarında taşır. Memnun etmeye çalıştığı o karanlık güç, evladını elinden almış; ona sadece "ne olabilirdi" sorusunun acı hatırasını bırakmıştır.

Sovetbek

Sovetbek, Samara Orunbaeva'nın oğlu; omuzlarında ağır bir yük taşıyan, kendi sessizliğine gömülmüş bir adamdır. Chet köyüne gelmeden çok önce, Afganistan Savaşı'nda çarpışmış ve şiddetin en çıplak halini ruhuna mühürlemiştir. Bir şoför ve çoban olarak, köylüler ile dış dünya —özellikle de Erika— arasında sessiz bir köprü görevi görür. Güvendiği insanlara karşı nazik ve yardımsever olsa da, Albay Bronza'nın mutlak gücünün gölgesinde, sürekli bir korkuyla yaşar. Onun hikayesi, hiçbir korumanın olmadığı zalim bir sistemde, sıradan bir insanın nasıl parça parça yıkılabileceğini gösteren dilsiz bir ıstıraptır.

Travmaların Pençesinde Sovetbek, kendi acısının labirentlerinde yaşar; çünkü savaş onu çok az insanın anlayabileceği şekilde değiştirmiştir. Genelde sessiz ve mesafelidir; bu anlatacak bir şeyi olmadığından değil, sesini yükseltmenin tehlikeli olduğunu bildiğindendir. Savaşın dehşetini o kadar canlı hatırlar ki, şiddetin her an her yerde peşinden geleceğini sanır. Bu yüzden hep tereddüt içindedir; adımlarını dikkatle atar, askerlerin veya yetkililerin dikkatini çekecek en ufak bir gürültüden kaçınır. Travmaları dışarıdan bakıldığında onu zayıf gösterse de, aslında bu onun daha fazla acı çekmemek için kuşandığı bir kalkandır.

Sessiz Açıkça sesini yükselten Erika'nın aksine Sovetbek, gücünü sessizliğinden alır. Sınır karakoluna başkaldırmanın tüm ailesinin sonu olabileceğini bilir; bu yüzden başını öne eğip ve işine bakar. Ancak bu sessizlik, her şeyi kabullendiği anlamına gelmez. İçten içe, annesine ve köylüye birer hayvanmış gibi davranan Albay Bronza'ya karşı büyük bir hınç besler. Erika'ya elinden geldiğince yardım eder, ona dağlar ve köy hakkında dürüst gerçekleri anlatır; ancak onu kurtarmak adına kendi güvenliğini asla açıkça tehlikeye atmaz. O, savaşlarını kapalı kapılar ardında veren, gizli bir kahramandır.

Son Perde Nihayetinde, Sovetbek'in sabrı tükenir. Kartal avlamak için Albay Bronza'ya tehlikeli dağlarda rehberlik etmeye zorlandığında, iki adam arasındaki gerilim ölümcül bir noktaya ulaşır. Kazadan sonra kaçmak yerine teslim olur ve askerlerin ağır işkencelerine rağmen sorguda tek kelime etmez. Onlara istedikleri bilgiyi vermeyi reddederek, ihanet yerine ölümü seçer. Bu son eylemi, yıllarca süren korkuya rağmen ruhunun asla diz çökmediğini kanıtlar. Kendi hayatını feda ederken, sınır karakolunun suçlarına ortak olmayı reddetmiş olmanın huzuruyla ölür.

Stalbek

Stalbek, aslında yaptığı işi hiç sevmeyen genç bir yerel polistir. Bu pozisyona yeteneğiyle değil, aile bağlantıları sayesinde gelmiştir ve Albay Bronza ile aşık atacak kadar güçlü olmadığını bilir. Başlarda sadece başını beladan uzak tutmaya ve kendine verilen işin asgarisini yapmaya çalışır. Ancak Erika'nın gelişiyi içinde bir şeyler değişir. Sınır karakolunun gerçek yüzünü görür ve sonsuza kadar sessiz kalamayacağını anlar. Onun yolculuğu, kahramanların cezalandırıldığı bir dünyada, kahraman olma cesaretini bulma öyküsüdür.

Belirsizlik İçinde Başlangıçta Stalbek kendini kaybolmuş hisseder. Üstünde bir üniforma vardır ama mutlak bir otoriteyle hükmeden Albay Bronza karşısında kendini tamamen güçsüz hisseder. Bronza'nın hiçbir bedel ödemedi her istediğini yapabileceğini bildiğinden, Stalbek sadece hayatta kalmaya çalışır. Düzeni sağlamak adına endişelidir; çünkü kuralları çiğnemenin ağır cezalar getirdiğini bilir. Bu durum onu ilk başta zayıf biri gibi gösterse de, aslında o sadece şiddetin sıradan, korkunun ise yasa olduğu bir yerde ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Vicdanının Sesini Dinleyen Sistemin içinde küçük bir dişli olsa da Stalbek, insanlara değer verir. Erika'yı sınır karakoluna götürme emri aldığı anda, aslında misafirleri koruması gerektiğini hatırlar. Erika'nın içinde bulunduğu tehlikeyi görür ve resmi kuralların aslında onu koruması gerektiğini fark eder. Onu Bronza'nın huzuruna çıkardığında derin bir suçluluk duyar; çünkü ona zarar verilmesine yardım ettiğini bilir. Ancak bir sonraki adımda ne yapacağını anlayana kadar bu emre uymak zorunda olduğuna kendini ikna eder.

Cesur Stalbek nihayet korkularına meydan okumaya karar verir. Gizlice Erika'nın pasaportunu geri satın alır ve kimse onu durdurmadan ülkeden çıkabilmesi için gerekli ayarlamaları yapar. Onun kaçışına yardım ederek işini ve belki de hayatını riske atar. Sınır polisi Erika'yı havaalanında tekrar yakaladığında pes etmez. Onu orada öylece bırakamaz ve o tehlikeli sınır karakoluna doğru tek başına geri yürür. Bu, sessiz bir adamın bile adaletle olan inancı uğruna ne kadar büyük bir cesaret bulabileceğini gösterir.

Sarsılmaz Hikayenin sonunda Stalbek, artık sadece talimatları izleyen o ürkek genç memur değildir. Net bir ahlaki pusulası olan bir adama dönüşmüştür. Sessizliğin suçluları koruduğunu ve gerçek adaletin risk almayı gerektirdiğini anlamıştır. Tehlikeyi bilmesine rağmen sınır karakoluna dönme kararı, yeni bir güç türünü temsil eder: kaba kuvvet değil, ihtiyacı olan birini terk etmeyi reddeden sarsılmaz bir kararlılık.

TEMALAR

Tarih

Bağımsızlığın İlk Yılları: 1991 sonrası Kırgızistan halkı için dünya bir gecede devrildi; fakat vad edilen özgürlük, çoğu kişi için umuttan ziyade ürkütücü bir sessizlik gibiydi. Chet gibi üçra köylerde Sovyetler Birliği'nin dağılışı anlık bir refah değil, devasa bir boşluk doğurdu. Bışkek'teki merkezi hükümet binlerce kilometre uzaktaymış gibi geliyordu ve Sovyet döneminin o eski sosyal güvenlik ağıları bir anda buharlaşıp gitmişti. Bu büyük boşlukta güç artık hukukun elinde değildi; güç, silahı en gürültülü patlayana ya da nüfuzu en geniş olana geçmişti. Bu devir, Albay Bronza gibi "Kaganların" devriydi; dünya akıp giderken onlar, terk edilmiş karakollarda hayalet bir imparatorluğun kralları gibi hüküm sürüyorlardı.

Köylüler için bağımsızlığın bu ilk yılları, umut ile hayatta kalma içgüdüleri arasında sıkışıp kalan, kafa karıştırıcı bir mücadeleden ibaretti. Bildikleri, tanıdıkları bir geçmiş ile bir tuzak gibi hissettiren belirsiz bir gelecek arasında kapana kısılmış bir halktı. Bir zamanlar harita üzerinde net bir çizgi olan sınır, artık kaçakçıların ve tacirlerin cirit attığı puslu bir oyun alanına dönüşmüştü.

Nesiller boyu yan yana yaşamış aileler, kendilerini aniden yeni ve görünmez tellerle, şişme botlarla birbirinden koparılmış buldular. Soyuzbek ve Samara gibi insanlar artık yeni bir matematik türü öğrenmek zorundaydı: Sadece lambaların sönmemesi için onurlarından tam olarak ne kadarını feda etmeleri gerekiyordu? Bu dönemde "egemenlik", uzak şehirlerde yankılanan süslü bir kelimeydi; ancak dağlarda bu kelime, o bildik eski korkunun yeni adından başka bir şey değildi. Nihayet özgür ama yapayalnız kaldıkları bir dünyaya doğru; sert, güzel ve bir o kadar da tehlikeli bir uyanıştı bu.

Örnek sahne: Rüzgarın kıvrımlı dağ yoluna tozları savurduğu bir anda Sovetbek, eski ve sarsılan Moskviç'ine baktı. Araba da tıpkı ülke gibi dualar ve döküntü parçalarla zorlukla bir arada duruyordu. Yolların asfalt, nöbetçilerin ise efendi değil sadece birer asker olduğu günleri hatırladı. Şimdi her bir kilometre bir kumardı ve kontrol noktasında karşılaştığı her yüz, rüşvet bekleyen bir yabancıydı. Bağımsızlığın dünyayı onlara açmadığını, sadece dağları daha aşılmaz hissettirdiğini o an anladı. Kalbi tüfek atışlarından daha hızlı çarpıyordu.

Politika

Güç: *Yolsuzluk ve Otoritenin İstismarı* Yerel halkın "Kagan" adını taktığı Albay Bronza, sadece zorlu bir coğrafyada görevini yapan bir sınır subayı değildir; o, askeri rütbesini şahsi bir imparatorluğa dönüştürmüş bir adamdır. Gerçek bir denetimin uğramadığı Kırgızistan'ın bu ücra dağlarında, kendi sözünün kanun, korkunun ise tek geçer akçe olduğu bir dünya kurmuştur. Köylüler, itaatin dürüstlükten daha güvenli olduğunu; sessizliğin ise bir yuvayı, bir çocuğu ya da bir işi koruyabileceğini çabuk öğrenirler. Bronza'nın gizli sığınağı sadece gizli bir yapı değil, onun her türlü kamusal amaçtan ne kadar uzaklaştığının bir sembolüdür. Orada parayı, uyuşturucuyu ve kaçırılan insanları saklar; insan hayatına alınıp satılacak, yeri değiştirilecek bir "mal" muamelesi yapar. Bu kısa roman, yolsuzluğun sıradan odalara ve sıradan yüzlere nasıl ulaştığını göstererek bu çürümeyi insani bir boyuta taşır. Öğretmenler okulu kaybetmekten korkar; Samara gibi anneler neyi söyleyip neyi gizlemeleri gerektiğini hesaplar. Sovetbek gibi genç adamlar, çok fazla şey bilmenin ve sonuçlarından korkmanın ağırlığını taşırlar. Genç bir polis olan Stalbek bile artık adaleti temsil etmeyen bir üniformayı giymenin utancını hissetmeye başlar. Bronza o malum "güzellik yarışmasını" düzenlediğinde, asıl zulm sadece eylemin kendisinde değil, ifşa ettiği gerçektir: Bir adam, cezasız kalacağından o kadar emindir ki, koca bir köyü aşağılanma ve kâr üzerine kurulu bir gösterinin seyircisi haline getirebilir. Hesap verebilirlik ortadan kalktıkça, insanları koruması gereken kurumlar içten içe çürümeye başlar. Okul bir pazarlık kozuna, hukuk bir tehdide, sınır karakolu ise özel bir krallığa dönüşür. Eser, yolsuzluğun sadece çalınan para olmadığını; çalınan onur, çalınan gelecekler ve komşular arasındaki güvenin yavaş yavaş yok edilmesi olduğunu açıkça ortaya koyar.

Örnek sahne: Bronza, kapıyı çalmadan sınır karakolu ofisine dalar. Binbaşı Nigmatulin hızla ayağa kalkar ama Bronza bir el hareketiyle onu susturur. Masanın üzerinde üzerinde yıldız damgası olan mühürlü bir zarf durmaktadır. Bronza onu bir çöp gibi kenara fırlatır. Erika'yı işaret ederek, sanki çay siparişi veriyormuş gibi sakin bir sesle "Onu hazırlayın," der. Samara, elindeki az miktardaki ikramiye parasıyla içeri girer ve parayı Bronza'nın önüne bırakır. Bronza gülümser, parayı alır; raporlar, isimler ve sessizlik talep eder. "Prosedür işte," diyerek alay eder ve herkese kuralları kendisinin koyduğunu bir kez daha hatırlatır.

Kolelik: *İnsan Kaçakçılığı ve İnsanlıktan Çıkarma* Albay Bronza'nın sınır karakolunun o soğuk ve gri dünyasında, insanlar artık isimleri, hayalleri ve aileleri olan beşerî varlıklar olarak görülmezler. Aksine, kâr amacıyla harita üzerinde oradan oraya taşınacak birer "ürün" muamelesi görürler. Bu insanlıktan çıkarma eylemi sadece soyut bir kavram değil; köyün günlük yaşamında her an sergilenen canlı bir kabustur. Bunun en ürkütücü örneği, genç kadınların bir kutlama için değil, yabancı alıcılar tarafından tıpkı birer besi hayvanı gibi incelenmek üzere sahneye zorla çıkarıldığı "güzellik yarışması"dır. O odada, yaşları ve fiziksel özellikleri soğuk, iş odaklı defterlere kaydedilirken onurları ellerinden sökülüp alınır. Korkuları görmezden gelinir, insanlıkları silinir ve geriye sadece birer fiyat etiketi kalır.

Eser, bu sistematik kötü muamelenin yol üzerindeki her şeyi nasıl yavaş yavaş zehirlediğini gözler önüne serer. İnsanlara birer meta gibi davrandığınızda, bir toplumu bir arada tutan güven ve umut temellerini de yerle bir edersiniz. Anne ve babalar, çocuklarına korkuyla bakmaya başlar; bir sonraki kurbanın Bronza'nın gizli sığınağında yok olup olmayacağını merak ederler. Köylüler artık birbirlerini komşu olarak değil, potansiyel bir tehdit ya da hayatta kalma aracı olarak görmeye başlarlar. İnsanlığın bu şekilde

yitirilmesi, Bronza'nın imparatorluğunun nihai hedefidir. İnsanları nesneye dönüştürerek onları kontrol etmeyi, satmayı ve unutmayı kolaylaştırır. Bu, hayatta kalanları bomboş ve paramparça bırakan, insanın en iyi yanlarını çalıp yerine soğuk ve hesapçı bir sessizlik koyan sinsi ve dilsiz bir şiddettir.

Örnek sahne: Kırmızı salonda kızlar birer kargo gibi dışarı çıkarıldı. Kıyafetleri çıkarılıp dehşetleri gözler önüne serilmeden önce zarif hareketler yapmaya zorlandılar. Bahreyn ve Viyana'dan gelen alıcılar defterlerine isimler not ederken, Bronza direnen o "yaban kurt kızı"na (Erika) gülüyordu. Bu adamlar için Erika bir öğretmen değil; sadece gece yarısı uçuşu için tartılacak ve fiyatlandırılacak bir envanterdi. İnsanlıkları uçup gitmiş, yerini bir fiyat etiketine ve karanlığın içindeki soğuk, dilsiz bir varış noktasına bırakmıştı.

Psikoloji

Açgözlülük Chet'in uzak dağlarında gerçek iktidar açgözlülüktür. Her kararın, her anlaşmanın ve her ihanetin arkasında o vardır. Albay Bronza sadece güçle yetinmez; her şeye sahip olmak ister: para, kadınlar, uyuşturucu, nüfuz, hatta sonsuz gençlik yanılması. Sınırı korumak için değil, kaçakçılık, insan ticareti ve rüşvetle elde ettiği serveti saklamak için gizli bir sığınak kurar. Kontrol edemediği ya da sahip olamadığı her şeyi yok eder. Onun açgözlülüğü sınırsız, soğuk ve insan acısına tamamen kördür.

Novellanın gösterdiği en acı gerçek ise açgözlülüğün sadece güçlülerle sınırlı kalmamasıdır. Yavaş yavaş herkese bulaşır. Köylüler bir altın kartalı votka karşılığında satar, anneler çocuklarını korumak için misafirlerini ihbar eder, hatta okul müdürü okulu ayakta tutabilmek için mültecilerden kirli para alır. Chet'te açgözlülük bir hayatta kalma stratejisine dönüşür. İnsanlar birbirlerini komşu olarak değil, birer fırsat ya da tehdit olarak görmeye başlar.

Bronza üzerinden hikâye, açgözlülüğün sonunda sahibini de yok ettiğini gösterir. Ne kadar çok şey elde ederse, o kadar paranoyak, yalnız ve insanlıktan uzak hale gelir. Vahşi hayvanların kanını içer, teröristlerle tokalaşmayı hayal eder ve kendisini tüm yasaların üstünde görür. Sonunda açgözlülük ona ne mutluluk ne de güvenlik getirir; onu sadece boş ve tehlikeli biri haline getirir.

Örnek sahne: Loş kırmızı salonda Bronza, elinde viski kadehiyle bir kral gibi oturuyordu. İki yabancı alıcı, korkmuş kızların önünden yavaşça geçiyor, küçük defterlerine isimler ve fiyatlar yazıyordu. Erika'yı pazardaki bir at gibi incelediklerinde Bronza gözünü bile kırpmadı. Onun için bunlar kadın değil, insan değil; sığınağında saklanacak gelecekteki paradan başka bir şey değildi. Gözlerinde, çoktan insanlıktan çıkmış bir açlık parlıyordu.

Korku Chet'in ıssız köyünde korku, gelip geçen bir duygu değildir. Havayı boğan tozun, Samara'nın evinin duvarlarını kaplayan eski hayvan postlarının kokusunun ta kendisidir. Erika bu dehşeti ilk kez, başının üzerinde tehlikeli biçimde asılı duran sivri kayalara bakarken fiziksel bir ağırlık gibi hisseder; her an üzerlerine çökeceklerinden korkar. Bu düşmanca coğrafyaya, "Kagan" diye anılan Albay Bronze hükmeder. Yanında iri köpeği Cerberus'la dağ patikalarında dolaşır, gizli yeraltı sığınağını ele verebilecek en ufak gevşek toprak izini bile arar.

Chet'teki korku, aileleri yavaş yavaş birbirine düşman eden bir zehirdir. Bir zamanlar şefkatli görünen Samara'nın bir anda Erika'ya çıkışıp ondan muhbir olmasını istemesinde bu açıkça görülür. Bu dünyada hayatta kalmak, Albay'ın gözünde yerini koruyabilmek için gerçeği Sınır Karakolu'na teslim etmek demektir. Toplumsal çürüme, genç kadınların onurlarından ve bedenlerinden soyulduğu sözde "güzellik yarışması"nda dehşet verici bir doruğa ulaşır. Yabancı alıcılar onları bir eşya gibi incelerken Bronze, Erika'yla alay edip ona satılacak "vahşi bir kurt yavrusu" der.

Bu atmosfer en güçlü karakterleri bile sonunda ezer. Sovetbek, coplarla ve kimyasal iğnelerle sonsuza dek susturulur; ama işkencecilerine tek kelime vermeyerek insanlığını korumaya çalışır. Hikâyenin sonunda köy, yas içindeki aileyle görülmekten korkan komşuların kapılarını kilitlediği bir hayalet yere dönüşür. Korku, Stalbek yeniden uçuşuma doğru yürümeye karar verene kadar galip gelir. Onun son yolculuğu, güneşin günde yalnızca iki saat görüldüğü bu topraklarda umutsuz ama sevgi dolu bir direnme hareketidir.

Örnek sahne: Chet köyünde korku, Samara'nın evindeki hayvan postlarının kokusu kadar ağırdır. Güneşin yalnızca iki saat görüldüğü, insanların geri kalan zamanda dağların soğuk gölgeleri altında yaşadığı bir yerdir burası. Albay Bronze bu dehşeti kullanarak komşuları birbirine muhbir eder. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri, annelik duygusuyla öne çıkan Samara'nın Erika'ya dönüp hayatta kalmak için muhbir

olması gerektiğini söylemesidir. Bu korku öylesine derindir ki Sovetbek öldüğünde köy halkı taziye bile gelemeyiz; herkes kapısını kapatıp içeride kalır. Çünkü burada acıma göstermek bile suç sayılabilir.

Ahlak

Direnış ve Ahlaki Vicdan Erika'nın Chet köyündeki yolculuğu, korkunun konuşulan tek dil olduğu bir yerde, dürüst bir insan olmanın gerçekten ne anlama geldiğine dair yavaş ve sancılı bir keşiftir. Herkesin başka yöne bakmayı ve başını eğmeyi öğrendiğı bir dünyada, Erika'nın yalan söylemeyi reddetmesi devrimci bir eylem niteliğı taşıır. Samara gibi diğerleri, ailelerinin güvenliğı için dürüstlüklerinden vazgeçmişken; Erika, kendisini tehlikeye atacağı açık olsa bile ilkelerine sınımsız sarılır. Onun direnişı gürültülü ya da şiddetli değildir; sessiz seçimlerinde gizlidir. Çocuklar için kilitli okulu yeniden açmasında ya da sınır karakolu için muhbir olmayı reddetmesinde... Samara, kağıda sadece isimleri yazması için ona yalvardı. Gözleri kapıyı kollayarak "Kendi iyiliğın için yap," diye fısıldadı. Erika boş ankete, sonra arkadaşının yorgun ve korkmuş yüzüne baktı. "Yapamam," dedi Erika yumuşak bir sesle. Dokümanı elinin tersiyle itti; elleri titriyordu ama sesi sarsılmazdı. Çavuş kağıdı geri alırken alaycı bir kahkaha attı. "Gerçek seni burada kurtarmaz," diye dalga geçti. Erika, ruhunu güvenliğıyle takas etmediğini bilerek keskin rüzgarın içine doğru yürüdü; kalbi tüfek atışlarından daha hızlı çarpıyordu.

Örnek sahne: Erika, etrafında toplanmış çocuklarla okul bahçesinde durmaktadır; çocuklar futbol oynamayı çoktan unutmuştur. Kapı hala kilitlidir ama Erika bir yolunu bulmuştur. Anahtarı çevirir, kapıyı iter ve sessiz sınıfa adımını atar. Korkusuna rağmen titremeyen bir sesle "Bugün başlıyoruz," der. Köy halkı uzaktan, bu küçük cesaret eyleminin özgürlük mü yoksa ceza mı getireceğinden emin olmadan izlerken, çocuklar umutla ve istekle içeri doluşurlar.

Tanıklık ve Uyanış Stalbek, hikayeye Bronza'nın çarkındaki küçük bir dişli olarak başlar; kendi işinin karanlığıyla yüzleşmektense başka yöne bakmayı tercih eden genç bir adamdır. Üniformayı giyer ama kalbini onun arkasına gizlemeye çalışır; yeterince sessiz kalırsa şiddetin ona uğramadan geçip gideceğini umar.

Ancak Erika ile tanıştığında her şey değişir. Dünyayı onun gözlerinden görmek ve onun sessiz ama inatçı cesaretine tanıklık etmek, Stalbek'i nihayet parçası olduğu düzenle yüzleşmeye zorlar. Erika'nın sorgulanışını, aşağılanışını ve bir mal gibi muamele görüşünü izlerken, ilk kez gözlerini başka yöne çeviremez. Bu uyanış sancılıdır; elindeki tüm bahaneleri söküp alır ve onu hiç istemediğı bir seçimle baş başa bırakır.

Sessiz kalmanın sadece güvenli olmak değil, aslında suça ortaklık etmek olduğunu fark eder. İtaatkar bir memurdan bir koruyucuya dönüşümü, kendi vicdanını yeniden keşfettiğı yavaş ve zorlu bir süreçtir. Bu, farkındalığın ağır bir yük olduğunu ama aynı zamanda gerçek cesareti ateşleyebilecek tek şey olduğunu gösterir. Sonunda Stalbek sadece Erika'yı kurtarmaya çalışmıyordu; sisteme kaptırmak üzere olduğu kendi ruhunu da kurtarmaya çalışmaktadır.

Örnek sahne: Stalbek, teğmenin Erika'nın gözyaşlarına gülüşünü açık kapıdan izledi. Erika'nın el konulan pasaportunu cebinde tutuyor, soğuk plastiğı avucunda hissediyordu. Haftalarca kendi kendine tek görevinin emirlere uymak olduğunu söylemişti. Ancak onun bir mahkum gibi götürüldüğünü gördüğünde, üniforma aniden bir kefen gibi üzerine ağır gelmeye başladı. O an, artık rozetinin arkasına saklanamayacağını anladı. Bir daha asla sessiz kalamayacak kadar çok şey görmüştü. Kalbi tüfek atışlarından daha hızlı çarpıyordu.